௨

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-எ] சௌமிய-ஹ வைகாசி-மீ [பகுதி-எ.

தமிழ்ப்பழஞ்சரிதம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

தமிழில் ஆரியரது கலப்புக்கு முன்பே, இயல் இசை கூத்து முதலிய கலைகள் செவ்வையாக அமைந்திருந்தன. பிற்காலத்தில் அகஸ்தியர் அவற்றை ஆரியக்கலப்புப்பெறப் புனைந்தனராயினும், அதற்கு முன்பு வேறு கலப்பின்றி அவை தமிழிலிருந்தனவென்பதில் ஐயமில்லை. அகத்தியத்துக்கு முன்பு 'குமரம்' என்னும் முத்தமிழ் இலக்கணநூல் இருந்ததென்று தெரிகிறது. இக்குமரமே அகத்தியத்திற்கு முதனூலாயிருந்ததென்பதற்குக் குமரக்கடவுளைச் செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனெனக்கொள்ளலும், அகத்தியரைக் குமரக்கடவுளது மாணாக்கரென வழங்கலும் உற்றசான்றாகும். இனித் தமிழர் பழங்காலத்தில் நடத்திவந்த அரசியன்முறை, போர்முறை முதலிய பல செய்திகள் புறப்பொருளிலே கூறப்படும். இவற்றில் போர்முறைமட்டும் மிகுதியாக வழங்குகின்றது. தமிழரதுபோர் மாற்றரசரது ஆநிரையை வலிந்துகொள்வதினின்று தொடங்குவது. இது வெட்சியென வழங்கும். அடுத்தது கரந்தை:—அஃதாவது பகையரசன் கவர்ந்த நிரைகளை மீட்டல். இனி, வஞ்சியென்பது அதனையடுத்து நிகழ்வது; இது மாற்றரசன் பூமியைக் கைக்கொள்ளக் கருதிப் போர்க்குச்செல்லும் நிலை. தன் காவலிடத்தைப் பகையரசர் அணுகத் தன் இடத்தைக் காப்பதற்குக் காஞ்சியென்று பெயர். பகையரசர் கைப்பற்றுவண்ணம் தன் கோட்டைமதிலைக் காவல்பூண்டிருத்தற்கு நொச்சியென்று பெயர். மதிலரணை யெதிர்த்தழித்து அவர் காவலிடத்தைக் கைப்பற்றுஞ் செயல்கள் உழிஞை என

ப்பெயர்பெறும். அரசரிருவர் போர்க்களத்துக் கடும்போர்புரியும் நிலை தும்பையென வழங்கும். இவருள் வென்ற அரசன் செய்கைகள் வாகையாகும். இப்புறத்திணையின் பெயர்களெல்லாம் ஒவ்வொரு பூக்களைக்குறிப்பன. போரில் அவ்வந்நிலைக்குத்தக அவ்வப்பூக்களை அடையாளமாகப் புனைந்துகொள்ளும் வழக்கம் தமிழர்க்குள் இருந்தமையால் அப்பூக்களின் பெயர்களே போர்முறைகட்கும் வழங்கலாயின. பழங்காலத்தே யுத்தவீரத்தில் தமிழர் இணையற்றவராயிருந்தனரென்பதற்கு, பழைய நூல்களில் அது மிகுதியாகச் சொல்லப்படுதலே தக்க சான்றாகின்றது. இவரது வீரம்பற்றிச்சொல்லப்படும் வழக்கங்களையெல்லாம், இங்குரைப்பின் விரியுமாதலால், அவற்றிற் பழையனவாய்ச்சிறந்த சிலவற்றைமட்டும் இங்கு குறிப்பிடுவோம்.

தமிழரசர்கள் வீரம், நியாயம், தியாகம் என்னும் மூன்று குணத்திலும் மேம்பட்டவரென்பதற்கு, அவரது முரசுகள், வீரமுரசு, நியாயமுரசு, தியாகமுரசு என மூன்று பிரிவுடையனவாக வழங்கப்படுதலே தெளிவிக்கும். பிறரை நியாய நெறிப்படுத்தற்கும், பிறர்க்கு வேண்டுவன வளித்தற்கும் வீரச்செயலே வேண்டுதலால், அஃது ஏனையவற்றினும் சிறந்ததென்பர். அரசர் போர்க்குச் செல்லும்போது புலவர்களும் பாணர்களும் கூடவே செல்வதும், யுத்தகளத்தில் பாடலாடல்களால் அவர்கள் அரசர்களையும் வீரரையும் மகிழ்விப்பதும், அப்போர்க்களத்தேயே அரசராற் பெருவரிசைகள்பெறுவதும் போரில்வென்ற அரசர்மீது "பரணி" பாடிப் பரிசுபெறுதலும் பழைய வழக்கங்களாகும். அரசர்கள் வீரத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கு அறிகுறியாக வீரவுடை, வென்றிமாலை, வீரவளை, வீரக்கழல் முதலியன தாங்கிநிற்பர். மேலும் வெல்லப்பட்ட அரசர் தலைகளைப்போன்று பொறித்த வீரக்கழல்களை அணிந்துகொள்வர். இவர்கள் தம் தலைநகர்களில் தம் வீரத்துக்கறிகுறியாகத் தம்மாலும் தம் போர்வீரராலும் கவலையுடன் காக்கப்படும் "காவன்மரம்" என்னும் பெயர்பெற்ற மரங்களை நாட்டிப்போற்றுவர். இக்காவன் மரங்களைப் பகைவரழியாமற் காத்தலும், பிறர் காவன் மரங்களை யழித்தலும் முற்காலத்து வீரர்களது புகழ்ச்சிக்குரிய செயல்க

ளாகக் கருதப்பட்டு வந்தன. மடிந்தவுள்ளத்தோனையும், மகப்பெருதோனையும், மயிர்குலைந்தோனையும், அடிபின் வாங்கினவனையும், படையிழந்தோனையும், ஒத்தபடையெடாதோனையும், பிறவும் இத்தன்மையுடையாரையும் கொல்லாது விடுதலும், கூறி எச்சரித்துப் பொருதலும் இவ்வரசரது போர்வீரர்கள் கையாண்ட வழக்கங்களாகும். இவ்வீரர்களது மகளிரும் மறத்தில் மிக்கவரென்று புகழப்பட்டனர். இம்மகளிரது மக்கள் கணவர் முதலிய ஆண்மக்கள் போர்க்குச்சென்று அங்கண் வீரச்செயல்காட்டி மடியினும் அவர்களையிழந்தமைக்கு வருந்தாது அவர்களது வீரச்செயலையே நன்குமதித்து மகிழ்தலும் வீரச்செயலின் மாறுபட்ட செய்திகேட்கின் அதுபற்றித் தம்முயிரையும் விட்டொழியத்துணிந்து வருந்தலும் பழந்தமிழ் நூல்களுள் மிகுதியுங் கூறியுள்ளவாற்றால் விளங்கி நின்றன. இவர் படையின், முத லிடை கடையென்னும் பகுதிகள் தூசி, இடை, கூழை எனவழங்கும். அரசர்கள் நீரரண், நிலவரண், காட்டரண், மலையரண் என்னும் நால்வகையரணுமுடையராயிருந்தனர். இவையன்றிக் கடலரணும் பழங்காலத்தே இவர்கள் உடையராயிருந்தனரென்பது, பழைய இலக்கியங்களால் அறியக்கிடந்தது. போரில் இறந்த வீரரைப் புதைக்குமிடத்தில் அவரது போர்ச்செயலை ஒரு நெடுங்கல்லிலெழுதி நட்டு, அதன்கண்ணே அவரைப்பொறித்து, மாலை பீலி முதலியன சூட்டித் தெய்வமாக வழிபாடுபுரிதல் பழைய தமிழரது வழக்கமாகும். இதனை, "வீரக்கல்" என்னும் பெயருடன் இப்போது அகப்படும் சிலைகளால் நன்ருக அறியலாகும். இச்சிலைகளிரண்டை. ஸ்ரீமத்-து. அ. கோபிநாதராயரவர்கள் அரிதிற்கண்டு "செந்தமிழி"ல் வெளியிட்டிருத்தலைப் பலரும் அறிவர்.

(தொடரும்)

பொ. பாண்டித்துரை.

ஒளிவீசும் ஜீவஜெந்துக்கள்.

PHOSPHORESCENT ANIMALS.

[ஸ்ரீமத்-வே. நரசிம்மஐயங்காரவர்கள், M. A., B. L., எழுதியது.]

மின்மினிப்பூச்சியெனப் பெயர்கொண்ட ஒரு சிறுபூச்சி, இராக்காலங்களில் சிலமரங்களைச் சுற்றிக்கொண்டு கூட்டங்கூட்டமாய் ஒளிவீசுவதை நாம்யாவரும் பன்முறையும் பார்த்திருக்கிறோம். இளைஞர்கள் அவற்றைப்பிடித்துச் சிறுபெட்டிகளில் அடைத்தும், ஒளியுண்டாம்பாகத்தைத் தொட்டுப்பார்த்தும், இன்னும் வெவ்வேறுவிதமாக அதைத் தொந்தரவுசெய்வதும் யாவருமறிந்தவிஷயம். எனினும், அங்ஙனம் அது ஒளிவிடுதற்குக்காரணம் யாதென்று யோசித்தாவது, பிறரைக்கேட்டாவ திருக்கமாட்டார்கள். பிறரைக்கேட்டிருப்பினும், அவர் "அது அப்படித்தானிருக்கும், அது ஈஸ்வரசிருஷ்டி" என்று விடைபகர்ந்திருப்பார்கள். அவ்வண்ணம் ஒளியுண்டாவதற்குக் காரணம் அதனுடம்பின் நுனிப்பாகத்தில் "பாஸ்பரஸ்" என்ற மேற்றிசைப்பேர்கொண்டதும், "நிபாக்கினி" என்ற சுதேசப்பேர்கொண்டதுமாய ஒருவகைத் தாதுப்பொருளடங்கிய அங்கமொன்றிருப்பதினாலும், அப்பொருளுக்குத் தீயினுதவியின்றித்தானே யொளிவீசுந்திறமுள்ளதாலும், என்று கண்டறியப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வித சம்பவத்துக்குச் "சூடற்ற ஒளிவீசல்" எனப்பெயர் கொடுக்கலாம். மின்மினிப்பூச்சியைக் கையால் தொட்டுப்பார்த்திருப்பவர் ஒளியுண்டாமிடம் சுடாமலிருப்பதைக் கண்டிருப்பார்கள். சிலபொருள்களை மிகுந்த வெளிச்சத்தில் அதிகநேரம் போட்டுப் பின்பு அவற்றை இருட்டிற்கொண்டுபோக அப்பொருள்கள் ஒளிவீசும். அத்தகைய சக்திக்கு, பூதபௌதிக சாஸ்திரங்கற்றோர் அப்பெயர் கொடுத்தனர்.

இங்ஙனமே, தீயின் சம்பந்தமின்றி மின்மினிப்பூச்சிபோல் தாமேயொளிவீசும் உலோகங்களும், தாதுப்பொருள்களும், தாவரங்களும், ஜீவப்பிராணிகளும் பலவுள. உலோகங்களிற் பிரதானமாய் அவ்விதம் ஒளிவிடுவது அப்பிரகமாம் (Mica) அதை இரண்டுதுண்டாவுடைக்குங்கால், பிளக்கப்பட்ட பாகத்தினின்று ஒளிவரும். அத

ற்குக்காரணம் அவ்விடத்திருக்கும் மின்சாரம் இரண்டுவகையாய்ப்பிரிவதினாலேயே. இம்மாதிரியே, தண்ணீரானது பனிக்கட்டியாய் உறையும்போது ஒளிவீசுமாம். அவ்விதமே வேறுசில தாதுப்பொருள்கள் ஜலரூபத்திலிருந்து கட்டியாக அல்லது ஸ்படிகமாகமாறும்போது ஒளிவீசுகின்றன. இனி, இத்தகைய மினுமினுப்பு உயிருள்ளவற்றிலுமுண்டென்பது பின்வருவனவற்றால் விளங்கும். இச்சம்பவத்தை, தாவரங்கள் சிலவற்றுள்ளுங்காணலாமென்று முதன்முதல் கண்டுபிடித்தவள் ஒருபெண்ணாம். அவளோ, தாவரசாஸ்திரத்து மிகநிபுணரும், அச்சாஸ்திரத்தை சாஸ்திரவிதிப்படி கற்கவேண்டிய முறைகளை முதன்முதல் ஏற்படுத்தியவரும், கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வசித்தவரும், ஸ்வீடன் (Sweden) தேசத்துப்பிறந்தவருமாகிய லின்னியஸ் என்பவரின் குமாரத்தியாம். தனது தகப்பனாருக்காக பற்பல செடிகளினின்றும் பூக்கள் கொய்துவருங்காலத்து, அத்தேசத்துச்சில சிகப்பு அல்லது பொன்னிறம்பெற்ற மலர்கள் தாமே ஒளிவீசுவதைக் கண்டுபிடித்துத் தன் தந்தையிடஞ்சொன்னாள். அங்ஙனமே, ப்ரஸீல், இத்தலிமுதலிய தேசத்துள்ள சில காளான்களும் ஒளிவீசுவதாக உயிர்நூற்புத்தகங்களிற் கண்டிருக்கிறது. ஆயினும், வெவ்வேறு நிறத்துடன் அற்புதமாக ஒளிவீசுவன சில ஜீவப்பிராணிகளே.

இவை வீசும் ஒளி வெவ்வேறு நிறத்தது. மின்மினிப்பூச்சி, சிலவகைப்பூரான், சிலவகைப்புழுக்கள் பசுமையாகவும், இத்தலிதேசத்துள்ள மின்மினிப்பூச்சி நீலமாயும், கடலின்மேற்புறத்தும், பாதாளத்தும் வசிக்குஞ்சில ஜீவஜெந்துக்கள் நீலமும் பசுமையுங்கலந்தும் ஒளிவீசுகின்றன. “இரதியின் அரைஞாண்” என்று விநோதப்பேர்பூண்டு கடலின் மேற்புறத்துவசிக்கும் ஒருமெல்லிய ஜீவப்பிராணி வீசும் ஒளிமிகச்சிவந்தது. இதன் வனப்பேவனப்பு! இதைப்பார்ப்போர் இரதிக்கேற்ற ஆபரணமென்றே மெச்சுவார்கள். இங்ஙனமே ஆங்கிலத்தில் ஸால்பா என்ற பெயர்கொண்டு கடலில்வசிக்கும் மற்றொரு ஜீவப்பிராணி வீசும் ஒளியுஞ்சிவந்தது. வேறொரு ஜீவப்பிராணி முதன்முதல் சிவப்பாயும், பின்பு நீலமாயும், அதன்பின்பு பசுமையாயும் மாற்றிமாற்றி மிகஅற்புதமாய் ஒளிவீசும்.

இனி, ஒளிவீசுமங்கங்கள் இன்னின்னவெனச் சற்றுகவனிப்போம். "களிமீன்" முதலியவற்றைப்போன்ற மிகத்தாழ்ந்த ஜீவப்பிராணிகளுள் ஒளிவீசுவது ஒரு தனி அங்கமன்று. அவற்றினுடம்பு முழுதினின்றும் மினுமினுப்புண்டாகும். வேறுசிலவற்றுள், உடம்பின் சிற்சிலவிடங்களினின்றும், வரிசையாக விளக்கேற்றி வைத்தாற்போல் ஒளியுண்டாகும். புழுக்கள், பூரான்கள் இவற்றைப்போன்ற வேறுசிலவற்றில், அவற்றின் கால்களினின்று பிரகாசமுண்டாகும். மின்மினிப்பூச்சியிலும் அதைப்போன்ற மற்றவற்றிலும் வாலின்புறமிருந்து ஒளியுண்டாம். மெக்ஸிக்கோ என்னுந்தேயத்து மின்மினிப்பூச்சியில் மார்பினின்று ஒளிபிறக்கும். கடலின் பாதாளத்து வசிக்குமீன்களுக்குள், அவற்றின் கண்ணுக்கருகாமையிலாவது, உடம்பினிருபுறத்திலுமாவது ஒளிவிடுமங்கங்கள் உண்டு. இறந்தழுகுஞ்சவங்கள் சிற்சிலசமயத்து ஒளிவீசுவதுமுண்டு. ஆனால் இதினுமாச்சரியம், உயிரோடு வாழுஞ்சில மனிதர்களே அங்ஙனம் ஒளிபரப்பிநின்றதாக எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். அதற்குக்காரணம் சிலவியாதிகள் தாமென்று மேனாட்டு வைத்திய நிபுணர் சாதிக்கிறார்கள். அஃது எவ்வளவு உண்மையோ யாமறியோம். சிற்சிலசமயத்து இராக்காலத்துக் கடலில் பற்பலவிடங்களில் திட்டுத்திட்டாய் வெளிச்சந்தோன்றுவதைக் கடற்கரையோரத்தில் வசிப்போர் கண்டிருக்கலாம். அவ்வெளிச்சத்திற்குக் காரணம் கடலின்மேற்புறங் கூட்டங்கூட்டமாய்த்தோன்றும் சிறியசிறிய பிரதம ஜீவிகளும் ஓட்டுச்செந்துக்களும் வெளிவிடும் ஒளியே.

இங்ஙனம் ஒளிவிடுவதால் அவ்வப்பிராணிகட்கு உண்டாகும் பயனென்ன? அப்பிராணிகட்காவது மற்றவைக்காவது அதனாற் பயனுண்டென்பதற்கு ஐயமின்று. கடல்வாசிகளிற்சில ஒளிவீசுகின்றனவென்று முன்னமே சொன்னோம். இவற்றை மற்றப்பிராணிகள் தீனியாகக்கொள்வதில்லை. என்னை? அவற்றிடம் ஏதோவொரு துர்க்குணமோ விஷமோ இருத்தலினாற்றான். அத்துர்க்குணத்தைத் தம் வெளிச்சத்தால் பிறஜெந்துக்களுக்குப் பகிரங்கப்படுத்துகின்றனபோலும். இப்படி வெளிச்சமேற்ற ஜெந்துக்கள் சிக்கியவலையில் மீன்கள் சிக்குவதில்லையென்று செம்படவர் பலர் சொல்லக்

கேட்டிருக்கிறேம். ஆகவே வேறுபிராணிகள் கொம்பென்றும், பல்லென்றும், நகமென்றும், விஷமென்றும் பற்பல உறுப்புக்கள் தற்காப்புக்காரணமாகப் பெற்றிருப்பதுபோல், இவையும் அக்காரணங்கொண்டே ஒளிவிடுமுறுப்புக்களைக் கொண்டிருக்கின்றனவாம். கடலினடிப்புறத்துவாழுஞ் சிலமீன்கள் இவ்வித உறுப்புக்கொண்டிருக்கின்றனவென்று முன் சொல்லப்பட்டது. அங்கு இரவானாலும் பகலானாலும் இருண்டேயிருக்குமாதலால், கடலடியில் அங்குமிங்குமோடிவாழும்பொருட்டு இவ்வுறுப்புக்கள் அவற்றிற்குப்பெருந்தீபம் போல் கொடுக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இன்னுஞ்சில ஆண்பெண்ணென்று வேற்றுமைதோன்றும்பொருட்டு, இவ்வுறுப்புக்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. மின்மினிப்பூச்சியே அதற்குகாரணமாம்.

"இயல்வது கரவேல்."

(முற்றெடர்ச்சி.)

அது கழிபெருங்காதல் கொண்டதலைவன்மாட்டுக் காமப்பேரன்பை யுணர்த்தா நிற்கும். அக்குறிப்பை யுலகங்காணின் அலர்தூற்று நிற்கும்; அது அகத்தின்கண் நிகழவேண்டிய மறைபொருளாகலின். இதுபற்றியே காமவின்பத்தினை யகமென்றதுமாமென்க. இன்ன தன்மைத்தென வுணர்த்தக் கூடாததும், உணர்த்தத்தகாததுமாய அக்காமக்குறிப்பினைச் சாயலாற் கரந்து வெளிப்படுத்தற்கவென்பது. இனி நலம், இது செய்கையிடத்ததாய்த் தலைவனேர் வெளிப்பட்டுத்தோன்றும் உவகைமிகுதி. இன்பங் கூடுதற்கு இதுவும் வேண்டுவதாகலின் நாணத்தால் அவன்மாட்டு ஒளியாதே யென்பதாம். இவ்விரண்டழகுந் தலைவற்குஞ் சிறுபான்மை யொக்கும். இனி; ஒண்மையென்பது அறிவுடைமை, அதனைக் காத்தலாவது பிறரது திருவிற் பொறாமைகொண்டு அவரைக் கெடுக்குநெறியே தீமையை நன்மைபோலக் காட்டியுணர்த்துதலும், அவரது தீநெறியுணர்வைக் கண்டுவைத்துந் திருத்தமுயலாதிருத்தலும், தலைவன்றன் மடமையைக்கண்டும் அவர்க்கு உறுதி கூறாதிருத்தலும் பிறவுமாம். இதனை

'அறிகொன் றறியா னெனினு முறுதி யுழையிருந்தான் கூறல் கடன்' எனவும் 'மானத்தார் குற்றங் கடிந்த வொழுக்கமும்' எனவும் வருவன வற்றானுணர்க. அற்றேல்; 'வெளியார்முன், வான்சுதை வண்ணங் கொளல்' 'நன்மொழியைச் சிற்றினமல்லார்கட் சொல்லல், கற்றறிந் தார் பூண்டகடன்' 'செல்லிடத் தல்லதொன் றுரைத்தல் செல்கலா, நல்லறிவாளரி னவிந்த நாவெலாம்' எனப்பிறரெல்லாம் ஒண்மையிற் கரவுகூறினரே யெனின்; அவர்கூறும் ஒண்மைமொழி அக்கீழ்களது உணர்விற் படாவாகலின் அவர்க்குப் பயனிலையாகவே கூறவேண்டா வாயின வென்பது. அது கரவுமன்று. கரவென்பது ஒருவன் வேண் டியதொன்றை யுதவாமை. வேண்டாதும் மேற்கொள்ளாது மிருப் பார்க்கு ஒன்றைச்சொல்லாதிருக்கை கரவாகாதென்ப. இவற்றுள் வெளியார் - வெளிற்றறிவுடையார். வெளிறு-உள்வயிரமில்லாமரம். ஒண்மை (அறிவுடைமை) யுடையார் ஒளியாரெனப் படுதல்போல வெண்மை (அறியாமை) யுடையார் வெளியா ரென்றாயினர். அதற் கேற்பச் சுதைத்தன்மை பெறுகவென்றார். அவரவர்க் கஃதியலா யிற்று. ஆகவே ஒண்மை ஈண்டு இயல் என்பது பெற்றாம். உலகி யல் எனக்கூறப்படுவதுங் காண்க.

இனி; இயல்வது கரவேலெனக் காத்தலை மறுத்ததனால் இயல் வது காத்தலாற் றீங்குண்டென்ப துணரப்படும். அத்தீங்கு தனக் கும் பிறர்க்கு மெய்துந் தீங்கென் றிருவகையாம். பிறரென்றதுவறி யரா யிரப்பாரையென்க. வறியராயினார் இரத்தலின்றி யிருத்தல ரிது. இரக்கப்புகுந்தும் இரக்கப்படுவார் கரப்புடையராயின் அவர் என் செய்வர்! இரக்கப்படுவார் கரப்புடைய ரல்லராயிருத்தல் வே ண்டுமென்பதாம். இதனைக் 'கரப்பிலார் வையகத்துண்மையாற்கண் ணின் - றிரப்பவர் மேற்கொள்வது' என்பதனானுணர்க. கரப்பிலா ரைக் கண்டபொழுதே இரப்பார் துன்பம் இருந்தவிடந் தெரியாமற் றொலைந்துபோம். இரப்பார்க்குக் கரப்பாரை யுலகமேயன்றி யறக் கடவுளும் வெறுக்கும். 'இலமென் றசைஇ யிருப்பாரைக் காணி - னிலமென்னு நல்லா ணகும்' என்றார் பிறரும்.

இனி; இயல்வது கரவேலெனக் கூறி ஈதலை யுணர்த்தியதனால் அதனானெய்து நன்மையுங் கருதப்படும். ஈவார் - செல்வராயினார்.

அச்செல்வம் முன் ஈதலைச் செய்ததனுன் எய்தியது பின்னுமவ்வாறு செல்வம் எய்தவேண்டுமாயின் இயல்வதுகரவேலென்றனர். எனவே யாண்டும் பொருள் சேரற்குக் கரவாதீதல் வேண்டுமென்பதாயிற்று. கரவாது கொடுப்போர் மறுமைக்கட் பொருளுடையராவரென்பதை 'அற்றாரழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன், பெற்றான் பொருள்வைப்புழி' எனவும், 'ஒளியான் விருந்திற்கு...... ஏதன்மின் மண்ணுண்டுகொள் வான் குடிவாழ்க்கை கூர்ந்து' எனவும், 'நசைஇ யவர்க்குக் கூடுவ தீவானை, நாடுவ விண்ணோர் நயந்து' எனவும் பிறர்கூறுமாறு கண்டு தெளிக. இதற்கு இரப்போரே சான்றாவர். முன் ஈயாதாரன்றே பின் இரக்கப் புகுந்தார். அவரைக்கண்டு வைத்தும் இரப்பார்க்குக் கரக்கவிசைந்த தென்கொலோ! இரப்பார்க்குக்கரவாது ஈவாரையுண் மையாள ரெனவும், உறுதியாளரெனவும், தூய்மையுடையா ரென வும், ஆண்மையுடையாரெனவும் உலகம் புகழ்தலேயன்றி அவர்க்கெ ய்திய செல்வம் 'பொத்தினின்றிக் காழ்த்தமர' மெனவுங் கூறப்படும். பொத்தின்றிக் காழ்த்தமர மென்பது பொந்தில்லாமல் வயிரம்பற்றிய மரமாம். விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி; இயல்வது கரவேலென்றதனு னியலாதது கரத்தல் கூடு மென்பதுங் கருதப்படும். கருதப்படுமேனுங் கரத்தல் பொருண் மேலதாகலிற் பொருளிலாதார்க் கியல்வதில்லையாதல்வேண்டும். ஆக வே யக்கருத்து வேண்டப்படாவெனக.

இனி; இயல்வதுகரவேல் என்பதற்கு (இரப்பவர்க்கு உன்னாற் கொடுக்கக்கூடுமான) சத்தியை ஒளியாதே. ஒளித்தால் அது தீராப்ப ழியாமென்பது கருத்து எனப் பொருளுரைத்தாருமுளர். சத்தியென் பது வன்மையல்லது ஆற்றலெனப்படுமாகலானும், ஆற்றலைப்பகைப் புலத்திற் காட்டுவதேயன்றி இன்மை துரப்பவந்தெய்தும் இரப்பவர் மாட்டுக் காட்டன் மரபும் ஆண்மையுமன்றாகலானும், இரப்பவர்க்கு ஈகையே வேண்டப்படுவதாகலானும், சத்தியையென்பதனை 'அரு ளென்ப சத்தி.....' யென்பவாகலின் அருளைக் கரவேலெனக் கொள் ளலாமெனிற்; கூடுமான வென ஒரு சொல்லை யவர் முற்பெய்தமை யின் அருள் கண்டிக்கப்படாத வியல்பிற்றாகலின் அச்சொல் வேண் டப்படா வாகலானும், பொருள் என வொன்று பெறப்படுதலின்

*

அருள் பகுக்கப்படலாமெனின்; பகுக்கப்படுமேனுங்கடவுட்கே யன்றி யேனைமக்கட்கு அப்பெயர் செல்லாதாகலானும், சத்தியென்பது யோக்ரூடியாய்ச் சிவபிராட்டிக்கே செல்லுமாகலானும், 'அவற்குக் கொடுக்கச் சத்தியில்லை' யென்பதுபோலச் சத்தியைப் பொருண்மேலதாக்கிக் கூறலாமெனின் அதுதானும் ஆகுபெயர்த்தன்மைபெற்று அவ்வாறு பேசப்படுமேயன்றி நேரானபொருளில் வாராதாகலானும், கொடுக்கக்கூடுமோனது பொருளேயாய்ச் சொல்லெச்சமாய் நிற்றலானும், சூத்திரப்பொருளியைபு மதுவேயாகலானும், பலபொருட்குஞ் செல்லுமாறு நுண்பொருளினமைத்து இயல்வதெனக் கூறினமையானும் அவ்வுரைபொருந்தாதென்க. இது கருதியே இயல்வது என்பதற்குக் 'கொடுப்பதற்கிசைவது' யெனப்பொதுப்பட மற்றொருவர் உரைதந்தனர். இது முழுதும் பொருந்துமென்க.

இனி; இயல்வது என்பது இயல் என்னு முதனிலைமீதே ஈதற்பொருளுணர்த்தும் துவ்விகுதியும், அகரச் சாரியையும், எதிர்காலங் காட்டும் வகரவிடைநிலையும்வந்து புணர்ந்து இயல்வது எனமுடிந்த தொகுதியொரு சொல் எனக்கொண்டு இனி ஈயும் பொருளைக்கரவேலெனை இளைஞர்க்குக் கூறியதெனவும் பொருந்துமென்க. கையிலுள்ள பண்டங்களை யொளித்து இல்லையென்று சொல்லுதலே இளைஞரெல்லார்க்கு மியல்பு. அவ்வியல்பாற் பிறர்க்குத் தீங்கில்லையாயினும் நாளடைவில் அவ்வழக்கம் முதிர்ந்தால் அவ்விளைஞர் குமாரராகும் பருவத்து இரப்பார்க்குக் கரக்குந் தன்மையிற் கொடுவந்து விடுமென்பது கருதி இளம்பருவத்திற்றானே யதனையொழிக்கும் பொருட்டு அவ்வாறு கூறினாரெனலுமாமென்க.

இனி; இயல்வது கரவேலெனக் கூறியது முயற்சியுடையார்க்கே யன்றி யேனை மடிகட்கன்று. முயற்சியுடையார் பொருணிலைமையும், பொருள் செயல்வகையும், அது வந்தவாறும், அது பயன்படுநெறியும், அதனனெய்தும் பயனும் உணர்வர். உணர்ந்து பொருளளவிற்கேற்பத் தாமுந் துய்த்துப் பிறர்க்கும் வழங்குவர். அவர் தாளாளரெனவும் வேளாளரெனவுஞ் சொல்லப்படுவர். 'தாளாளனென்பான் கடன்படா வாழ்பவன், 'வேளாளனென்பான் விருந்திருக்க வுண்ணுதான்' என்ப. அவர் 'இரவாரிரப்பவர்க்கொன் றீவார்

கரவாது, கைசெய்தூண் மாலையவர்' என்ப. ஏனை மடிகளோ வெளிற் பொருள் செயல்வகை யுணராது சோம்பிக்கிடந்து கடனுண்டு வாழ்வர். அவர்க்கேது இயல்வதும் கரவா தீவதுமென்க. அன்றிப், பெற்றோர் ஈட்டிவைத்த பொருளைப் பூதம்போற்காத்துத் தாமுந் துய்க்க வகையறியாது பிறர்க்கும் வழங்க மனமிசையாது பயனின் மக்களாய் நடைப்பிணம்போ லுழலா நிற்கும் வச்சைமக்களும் மடியினத்தவரே யாவர். அன்னோர்க் கறிவுறுத்துமாறும் இது சொல்லப்பட்டதென வுணர்க.

இனி; முதற் சூத்திரத்து அறத்தான் அகத்தூய்மையும், இரண்டாஞ் சூத்திரத்து வெகுளாமையான் அதற்கு உறுதிப்பாடு முணர்த்தி, அஃதுறுதிப்படவே யதனை யிவ்வளவிற் செய்கவென மூன்றாஞ் சூத்திரத்து ஈகையினளவு கூறுதலிற் சூத்திரவியைபு விளங்கும். இவ்வாறே திருவள்ளுவரும் அகத்தூய்மையி னுறுதிபெற்ற வுயர்ந்தோர் நடையை யொப்புரவாற் கூறி, மறுமையைக் குறித்த ஈகையை இம்மைக்கண்ணதாகிய அவ்வொப்புரவின்பின் உணர்த்தி யதிகார வியைபு வைத்தவாறுங் காண்க.

"ஏதம் பெருஞ்செல்வந் தான்றுவ்வான் றக்கார்க்கொன்
றீத லியல்பிலா தான்."—திருவள்ளுவர்.

கோ. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

:o:

[பழைய எட்டினின்று எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

(அ௫௫) கணுக்கள் பக்கத்தே தறிக்கப்பட்டு நீண்ட.

(அ௫௬) வைகையாற்றில் சமணர்களுடைய சமய எல்லை அழிவால் ஆர்ந்ததம்பம்.

(௮௭௦) திருவிய மகத்திலுள்ளும் - அழகிய மகத்தினுள்ளும்.

(௮௭௭) கண்விடுத்த - கண்ணைவிடுத்த. காழியிலுள்ளாருடைய இளஞ்சிங்கம் தங்குமிடம், திருநீற்றுத்தொண்டருடைய குமாரஞ்சாருமிடமாகிய இலக்குமி வீற்றிருக்கின்ற மடம்.

(௮௭௯) சார்வு - சார்ச்சி; வருதல்.

(௮௮௦) பெரிய தவத்தையுடைய அவருக்குமுன்னே இரண்டாகிய தாமரைமலர்போன்ற கையைக்குவித்தருளி, அரியதவத்தையுடைய அப்பரே, என்னை அறியாதபருவத்தேஎடுத்துஅடிமைகொண்ட பெருந்தகை எம்பெருமாட்டியுடனே இருந்ததே என்று.

(௮௮௧) அண்ணலார்தமை - சிவபெருமானை.

(௮௮௩) பொருளினிலக்கணத்தை நூலின்கட்பாடிச் சங்கப்புலவர்க்கீந்தானை.

(௮௯௨) மந்திரியாருடைய பதி.

(௮௯௪) இங்கே நான் கூறியதனுக்கிசைந்தீராகிற் சிவனுடையசமயத்தைப் போற்றியிருப்பீரென்று.

(௮௯௮) நாவலமே - நாவெற்றியே.

(௯௦௭) இத்தகைய செயற்கிவரைக் கொல்லாது இதனைப்பொறுக்கில் தங்கணிலைமேலெடுப்பரென்று.

(௯௦௮) வருமிடத்திலழகாம் நமக்கு, தருக்கத்தில் இவர்களுடைய பொருணிலைமையை, மாறுதபடிவாதிக்குமிடத்தில் வருமுறைசொல்கின்ற திருப்பதிகம் எழுதும் தொண்டராய சம்பந்தசரணலயர் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருடைய திருவாக்காலே இடியிடித்துவிழப் பௌத்தனுடையதலை உருண்டுவீழ்க என்று மனம்பொறுதவுரையை முன்னேவிட்டார்.

(௯௦௯) சிவபெருமானுடைய சைவநெறியாணையைச்செலுத்த எதிரேவிலக்கும் இடையூற்றை எறிந்து நீக்குகின்ற.

(௬௬௦) அத்திரவாக்கதனால், "புத்தர் சமண்கழுக்கையர்" என்கின்றதேவாரமாகிய இத்திருவாக்கால். நெறி - வழி.

(௬௬௧) அவர் தம் சைவவாய்மையோ எனமருண்டு எஞ்சலின் மந்திரவாதமன்றி எம்மோடெதிர்ந்து பொருள்பேசுதற் கிசைவதென்று மனத்திற்கொள்வாராய்.

(௬௬௩) சத்திரமண்டபம்—சத்திரத்துள்ளமண்டபம்.

(௬௬௪) எவ்விடங்களினு நிகழ்கின்ற திருச்சின்னத்தைத் தடுத்த புத்தனுடைய பெரிய தலையைப் பொடியாக்கும் உவமையற்ற சம்பந்தசரணாலயர், உங்கடலைவனையும் பொருளையும் உரைக்குகஎன்று கூறப், பொருந்திய தருக்கத்தை மேற்கொண்டு கூறுகின்றான்.

(௬௬௫) கற்பகாலங்களிலெல்லாம் பிறந்திறந்து பதவிமாறும் கணபங்க இயல்புதன்னால் அழகையுடைய தானந்தவம் தன்மைபுரிந்த நிலைமையையுடைய யோகமென்னுமிவற்றைப் பொருந்தச்செய்தால் உற்பவிக்கின்ற ஒழிவின்றி அறிந்த ஞானத்தையுடைய ஒழியாதபேரின்பம் பொருந்திய முத்தியைப்பெற்றான்; ஆகெனில், பற்பலரும் பிழைத்துய்யுமாறு தருமத்தை முன்கூறின பான்மையானாகிய யாங்கள் வணங்கும் பரம்பொருள் என்றான். தன்னில் முத்திபெற்றானென வியையும்.

(௬௬௬) என்று கூறிய சாரிபுத்தனெதிரே வந்தெதிர்த்த பெருந்தவத்துப் பெருந்தன்மையையுடைய அன்பரும் நன்று உமது தலைவன் பெற்றானென்று நாட்டுகின்ற முத்திதான் யாவது என்றார். நின்ற உரு, வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் என நிகழ்ந்த ஐந்தும் ஒன்றிய கந்தங்களினீக்கமே முத்தியென்று கூறினான்.

(௬௬௭) அச் சாரிபுத்தன் கூறியதைக்கேட்ட சம்பந்தசரணாலயர் அதனை அனுவாதித்து அவனைப்பார்த்துப் பொருந்திய விஞ்ஞானத்துடனாகின்ற பஞ்சகந்தங்களுந் தாமவிந்து கெட்டனவாயின், "அப்பொழுது நுந்தலைவனுமிறந்தான். அங்ஙனமாகவும்" தலைவனீங்குளனென்று அவனுக்குவிடையமாக எவற்றையும் முன்செய்த

தற்கு விகாரமாக்கி உயர்ந்தவடிவையுண்டாக்கி விழவெடுக்கும் பூசையைக் கொள்பவர் யார், சொல்வாயாக என்றுகூற உரைக்கலுற்றான்.

(௬௧௮) கந்தமாம் வினையுடம்புநீங்க எந்தலைவன் முத்தியிற்கலந்துளன் என்றான்; அவனங்ஙனங்கூறக், காண்கின்ற இந்திரியங்கண் முதலான கரணங்களுமில்லையே, அவனுக்கு உணர்ச்சியும் இல்லையென்றார். பழைய அறிவிலனாகி நித்திரைசெய்தோனை நிந்தனைசெய்து அவனுடம்பின்மீது ஏறிவிளையாடினோர்க்கு வந்தவினைப்பயனைப்போல நந்தலைவனை வழிபட்டார்க்கும் நன்மைவருமன்றோ எனமறுத்துக் கூறினான்.

(௬௧௯) சொன்னவார்த்தையைக்கேட்டருளி அன்பரும் தொடர்ந்த வழிபாடு பலவற்றைக்கொள்வோனுக்கு அவற்றினுடன்படும் வெறுப்பும் இல்லை, ஆனபொழுது வழிபாடுசெய்தோன் பெறுதலில்லை என்றார். முன்னவைகளுள் விருப்பும் வெறுப்புமின்றி மிக்க நித்திரையிற்கிடந்தோனைக் கோபித்துக்கொன்றால் உயிர்போய்க்கொலையாகி முடிந்ததன்றோ.

(௬௨௦) இப்படி இயையும் என இசைந்து நீ இங்கே எடுத்துக்காட்டிய நித்திரைசெய்புமியல்பினான்போல, உடம்பினுள்ள கரணங்களையும் உயிரையும் இங்கே வேண்டுகின்றாய் நுந்தலைவனுக்கவையானபொழுது சொல்லிய அக்கந்தத்தின் விளைவிலதாய்த் திரிபில்லாத மோக்ஷத்திற்சென்றிலனுமாயினான்.

(௬௨௧) அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு எதிர்வசனமறைவதின்றி முத்தியிலடைந்தானென்னு மதுவும்பாழாம். வருத்தத்தோடு நின்றவனை எதிரேநோக்கி ஞானத்தையுடைய கடலமுதம்போன்ற ஆளுடையபிள்ளையாரது அடியார் பொய்பாக முத்தியிற்போன நுந்தலைவன்முன்னமே பொருளெல்லாவற்றையும் உணர்ந்துரைத்துப்போனானென்று கூறினை? எங்ஙனம் அவனெல்லாவற்றையுமுணர்ந்தது, இதையும் இல்லதுரைத்தியாயினும் ஏற்போம் என்றார்.

(௬௨௨) உணர்வு, பொதுச்சிறப்பென இரண்டினுள் முன்னது உளவான மரபொதுமையையுணர்த்துதல், ஒழிந்த சிறப்புமரங்களில் வைத்தின்னதென்றல்.

(௯௨௩) சொன்ன அக்கினியோ வடிவினதாம்.

(௯௫௪) "உற்றுமைசேர்வது" என்னுந் திருவியமகத்தை மகிழ்ச்சியா லெடுத்தோதி "வெற்றியாகமீ னவனவையெதிர்நதி மிசைவரு கரனென்" எற்றுத்திருப்பாட்டைப்பாடி முடித்தருளினர். வெற்றியாகவருகின்ற அபாயஹஸ்தத்தையுடையாரே என்பது பொருள்.

(௯௬௩) கன்னியினுடைய. காப்பு - இடம்; அல்லது ஊர்.

(௯௬௫) அணைபவருக்கு முன்னே, பூதங்கள் பாடும்படி நின்றுடுகின்ற சிவபிரான் திருநடனத்தைப் புலப்படும்படி காட்ட.

(௯௭௪) ஓத்து—வேதம்.

(௯௭௮) அடைவு—தகுதி.

(௯௮௮) கப்பலைத்து—ஒலித்து; கப்பலை என்னும் பெயரடியிற்பிறந்த வினையெச்சம்.

(௧௦௧௧) நிகழ்ந்த காலை—விளங்கிய உதயத்தில்.

(௧௦௧௨) புராதனரும், மூங்கிலிலேதோன்றின புனிதரும்.

(௧௦௧௫) ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையுடைய இந்திரனுடைய குலிசாயுதத்தால் வெட்டுண்ட சிறையைப்பெற்று அதன்பின் அவன்மேல் எதிர்க்குமாறு சிறகையடித்துப்பறக்க முயன்று உயர்ந்தன போலும் உயர்ந்த குறிஞ்சி நிலத்தில் எழுந்தருளிச்சென்றார்.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

*ஈகை.

ஈகை எனற்கு பொன், கொடுத்தல் என்பன ஆதிய பலபொருள் கூறுவர். இவண் எடுத்துக்கொண்டது கொடுத்தல் என்பதுவே.

ஒருவர்தம்மிடத்துள்ள யாதானுமொரு பொருளைப் பிறிதொருவருக்குத் தருவது அனைத்தும் ஈகையென்றே கூறப்படும். அது மகனுக்கு அரசுகொடுத்தல் ஆகிய உரிமையிற்கொடுத்தலும், மருமகனுக்கு மகளைக்கொடுத்தல் ஆகிய வழக்கத்திற்கொடுத்தலும், அரசனுக்குத்திறை கொடுத்தல் ஆகிய அச்சத்திற்கொடுத்தலும், வாய்க்கரிசியிடுதல் ஆகிய அவலத்திற் கொடுத்தலும், சேரன் சோழனுக்கு விருந்துசெய்தல் ஆகிய ஒப்போர்க்குக் கொடுத்தலும், பெருமுடிவேந்தர்க்குக் குறுநிலமன்னர் குதிரைகொடுத்தல் ஆகிய உயர்ந்தோர்க்குக் கொடுத்தலும், வறியார்க்குப்பொன்கொடுத்தல் ஆகிய இரக்கத்திற் கொடுத்தலும் முதலியவாகப் பலதிறப்படும் என்பர். இவ்வாறு பலதிறப்பட்டு நிற்குமேனும் ஈற்றிற்கூறிய இரக்கத்திற்கொடுத்தல் ஒழிந்தபிறவெல்லாம் ஓர்வித பரிவர்த்தனையேயன்றி ஈகையாகா.

"வறியார்க்கொன்றீவதேயீகை மற்றெல்லாம்-குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து." என்பர் திருவள்ளுவர். ஆகவே உண்மையான கொடை அல்லது, ஈகையென்பது கொள்வாரால் எவ்விதபயனுங் கருதாது, தம்முள்ளத்தெழுந்த கருணைமேலீட்டினானே காலமிடமாதிய ஒன்றுங்குறியாது பிறர்க்குதவுவதேயாம்.

இதனை,

"இம்மைச்செய்தது மறுமைக்காமெனும்
அறவிலைவாணிகன் ஆஅய் அல்லன்
பிறருஞ்சான்றோர் சென்றநெறியென
ஆங்குப்பட்டன்று அவன்கை வண்மையே."

---

*இவ்வியாசம் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து எட்டாம் வருஷோற்சவ தினங்களுள் ஒன்றாகிய 1909-ஹு மே௴ ௨௫௳ ஸ்ரீமாந்-பொ. பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்த வித்துவச்சபையில் ஸ்ரீமத்-எம். கே. அப்துல்காதிறுராவுத்தரவர்களாற் படிக்கப்பட்டது.

என்னும் ௩௩௪-ஆம் புறப்பாட்டானும், அதனுரையானும், "ஆற்றுநர்க் களிப்போர் அறவிலைபகர்வோர்" என்னும் மணிமேகலை ௧௰-பக். ௯௦௨-ஆம் வரியானும் தெளியலாம்.

மானிடராகப்பிறந்த ஒவ்வொருவரும் புகழ் அடைய வேண்டும். புகழ்பெறாதவர் பிறவாதிருத்தலே நலம் என்பதையும், ஒவ்வொருவரும்--அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்களையடைதற் குரியார் என்பதையும் மறப்பவரிலர். இத்தகைய புகழைத்தருவதும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கினும் பின்மூன்றையும் தரவல்லதாகிய முன்னிற்கும் தலைமைப்பாடுற்ற அறமாவதும் இந்தக்கொடையே யல்லதில்லை. இதனை—

"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.
உரைப்பா ருரைப்பவை யெல்லா மிரப்பார்க்கொன்
றீவார்மே னிற்கும் புகழ்.
ஈத லிசைபட வாழ்த லதுவல்ல
தூதிய மில்லை யுயிர்க்கு."

என்னும் திருவள்ளுவரானும் ஈகையதிகாரத்தின்கீழ் புகழ் என்னும் அதிகாரம் அமைத்தமையானும் கொடையானே புகழ் பெறலாகும் என்பதூஉம்,

"ஈதலறந் தீவினைவிட் டீட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றுங்
காத லிருவர் கருத்தொக்க—ஆதரவு
பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு."

என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் திருவாக்கான் ஈகையேயறமாகும் என்பதூஉம் நன்கு தேறலாம்.

இன்னும் கொடையே புகழ்பயப்பதாதலை தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் புறத்திணையியலுள் (சூ-௨௧) "இடையில் வண்புகழ்க் கொடைமை." எனக்கூறுதலானும், அதனுரைகாரர் "கொடைப்புகழுடையான் மூப்புப்பிணி சாக்காட்டுக்கு அஞ்சாமையின் அது வாகையாம் எனக் கூறுதலானும், கொடுப்போரை யேத்தலும் கொடா

*

தாரைப் பழித்தலும் வழக்காறுதலை அவர் அவ்வியலின் கண்ணே "கொடுப்போரேத்திக் கொடாரப் பழித்தலும்" என்பதனாற் கூறு தலானும், கொடையானது புகழைத்தருவதுபோலவே கொடாமை பழிப்பைத் தருவதாகுமென்பதும் புலப்படும். புருஷார்த்தங்கள் நான்கையும் ஓரோர் மொழியாற் கூறவந்த மூதாட்டியார் ஈதலறம் எனக்கூறியது எவ்வளவு சிறந்த பொருளைத்தருவதாகின்றது. ஆகவே, அறமும் ஈகையும் சொல்வேறுபடுதலன்றிப் பொருள் வேறுபட்டதாக இல்லை. அறம் செய்தல் அவசியம் என்பது எல்லா மதத்தருக்கு மொப்ப முடிந்ததொன்றேயாம். அறத்தை வடநூலார் இஷ்டம், பூர்த்தம், தத்தம், என மூன்று வகுப்பாகக்கூறுவர். அவற்றுள்,

இஷ்டமாவது.—உலகமெல்லாம் வாழக்கருதித் தெய்வங்களைப் பராவுவது. தென்புலத்தார்ப்போற்றல், மந்திரம், யாகம் முதலியன இதிலடங்கும்.

பூர்த்தமாவது—எல்லா உயிர்களும் இன்புறுமாறு செய்யும் பொது நிலைத்தன்மம், அன்னசத்திரம், வித்தியாசாலை, நீர்ப்பந்தல், மருத்துவசாலை முதலியன இதிலடங்கும். இதையே ஒப்புரவு என்பர் வள்ளுவர். ஒருவரைக்குறியாது பலர்க்கும் பயன்பட நிலைக்கச் செய்வதாகலின்.

தத்தமாவது:—பசித்தோர்க் கமுதளித்தல் முதலாக வறியோர்க்கு ஈகை.

இந்தத் தத்தமென்பதுவே நாம் இப்போது எடுத்துக்கூறும் கொடையென்று கொள்ளவேண்டும்.

கொடை, ஈகை, தானம் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

தமிழ்நூலார் இக்கொடையைப்பற்றிப் பலவாறு விதந்து பிரித்துக் கூறுகின்றனர். அறம்பொருளின்பம் அச்சம் நாணம் அவலம் இவற்றினடியாகவே கொடைக்குணம் பிறக்குமென்பர் ஒருசாரார்.

(1) ஒருவனுக்கு ஒருவன் தன்னால் ஏதேனும் உதவிசெய்யக் கூடுமாயின் தானே முற்பட்டு வலியச்செய்தல் தலைக்கோடை.

(2) அதனைப்பெறுவான் வந்து கேட்டபின் செய்தல் இடைக்கோடை.

(3) பெறுவான் கேட்டபின்னும் பல்காலலைத்துப் பின்னராற்றுவது கடைக்கோடை. இப்பகுப்புக் கந்தபுராணக்காரரது.

“ என்னானு மோருதவி யாரானும் யார்க்கெனினுந்
தன்னால் முடியுமெனிற் றானே முடித்தறலை.
சொன்னால் முடித்த லிடையாகுஞ் சொல்லுகினும்
பன்னாட் கழித்துப் புரிதல்கடைப் பான்மையதே.”

என்பது அவர் கூற்று. (பன்னூற்றிரட்டு ௫௬௧.)

(1) முற்றமக்குச் செய்த நன்றிக்காக அன்றியும், பின்பொன்றைப் பெறுங்கருத்தன்றியும், உரியகாலத்தே உரிய இடத்தே தக்கார்க்கீவது சாத்துவிகதான மெனவும்.

(2) இது நாம் செய்யத்தக்ககடமையென்றும், கருத்தின்றி முற்றமக்குச் செய்நன்றியைக் கருதிச்செய்வதும், இதனாலினி நமக்கொரு நலமுண்டெனக் கருதிச்செய்வதும் இராசததானமெனவும்,

(3) பொருந்தலுறாத பொருளொன்றைக் காலம், இடம்பொருந்தாமலுற இழிந்தார்க்கு அறிவின்றி வெறுப்புடன் கொடுத்தல் தாமததானம் எனவும் கூறுவர் பகவத்கீதைகாரர். பின்வருஞ்செய்யுட்களாலுணர்க.

“முன்செய்கா ரியப்பொருட்டு மின்றியே முடித்திதனாற்
பின்பொருநற் பொருள்விளையு மென்பதுவும் பேணாதே
நன்குடைய காலத்தே நல்லிடத்தே நல்லவர்க்குத்
தன்பொருளைக் கொடுக்குமது சாத்துவிக தானமே.”

கொண்டுசெயத் தருங்கரும மெனுங்குறிப்பொன் றின்றியே
பண்டுசிலர் செய்ததற்காப் பரிவோடு பண்ணினவு
முண்டிதனால் மேல்விளைவொன் றுணர்வோடிச் செய்வனவு
மெண்டிசையும் நிறைபுகழா யிராசதமாந் தானமே.

வாயாத தொருபொருளை வழங்காத காலத்தே
யேயாத நிலத்திடையே யிழிந்தகுலத் தவர்களுக்கே

யாயாத வறிவினொடு மப்பிரியத் தொடுங்கொடுத்தல்
சாயாத பெருந்திறலோய் தாமதமாந் தானமே.

(பன்னூற்றிரட்டு-௩௭௪-முதல் ௩௭௬-வரை.)

"ஆதுலர்சாலை யைய மறுசமயத் தோர்க்குண்டி
யோதுவார்க் குணவுசேலை யூழுமேறுவிடல் காதோலை
மாதுபோகம் மகப்பால் மகப்பேறு மகவளர்த்தல்
வேதைநோய் மருந்து கொல்லா விலைகொடுத் துயிர்நோய்தீர்த்தல்.

கண்ணாடி பிறரிற்காத்தல் கன்னிகாதானங் காவே
வண்ணார் நாவிதரே சுண்ணம் மடந்தடம் கண்மருந்து
தண்ணீர் பெய்பந்தல் கோலத் தலைக்கெண்ணெய் சிறைச்சோறோடு
பண்ணுண விலங்கூணல்கல் பசுவின்வா யுறை கொடுத்தல்.

அறவையாம் பிணமடக்க லறவைத்தூரியம் வருந்தா
திறுவியே யிடம்விடாமல் நிறையத்தின் பண்டம் நல்க
வுறுதி யாவுரிஞ்சுகின்றதறி யிவையோது மெண்ணான்
கறநிலை யபிதானங்க ளம்பிகை செய்யுமாறே."

என முப்பத்திரண்டு வகையாகக் கூறுவதொரு சாரார்கொள்கை. எமது மார்க்கவேதத்தில் தானத்தை ஸக்காத்தென்றும் சதக்காவென்றும் இருவகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். ஸக்காத்தென்பது முஸ்லீமாகிய ஒருவன் தன் சொத்திலிருந்து வருஷமுடிவில் நாற்பதிலொன்றெடுத்து முஸ்லீமாகிய ஏழையெளியோர்கட்கே ஈதல். (இது ஒவ்வொரு மகமதியனுடைய கடைமையாகும்.) இதை வேதபாடையார் பறுலு என்று கூறுவர்.

சதக்காவென்பது முஸ்லீமாகிய ஒருவன் தன்மதத்தின்பொருட்டு தன்னிடம்வந்து யாசிப்பவர்களெவர்களாயினும் அவர்கட்குவேண்டுவ அளித்தல். இது ஒவ்வொரு மகமதியனுடைய இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததாக விருக்கும். இதை வேதபாடையார் சுன்னத்துஎன்று கூறுவர். இப்பிரிப்புகளெல்லாம் ஒவ்வொரு காரணம் பற்றி உலகியல் நடத்தற்குவேண்டப்படுவனவேயாம். இங்ஙனம் பிரிப்பு நோக்காது பொதுமையாக நோக்குற்றுழித்தன்னினின்று ஒருபொருளைப் பிறர்க்கு விடுப்பதனைத்தும் தானமே என்பதும், இத்தானம் சுருங்கியபோதுதான், பாகுபாடுகள் தோன்றுமென்பதும், மனத்தில்தான

சக்தி அதிகரித்தபோது பாகுபாடுதோன்றல் சிறிதுமின்றிக் கரை கடந்து யார்யார் எதை எதை விரும்பினாலும், அக்குறிப்பறிந்துழி மனமகிழ்ந்து கொடுக்கநேரிடும் என்பதும் பண்டை நூலாராய்ச்சியுடையார் யாரு மறிவர்.

பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு, கோத்திரமறிந்து பெண்ணைக் கொடு என்பது வழக்கேயாயினும், இரக்கம் பெருகிய இடத்துப் பாத்திர ஆராய்ச்சி சிறிதும் சித்திக்காதாம். இங்ஙனமாகவே, பெறுவான் றன்மையைக் கருதாது கொடுத்தலைக்கொடைமடம் என்றுகூறுவர். பேகன் என்னும் வள்ளலைக்கூறும் பின்வரும் புறப்பாட்டில் இக் கருத்து விளங்குமாறு காணலாம்.

"அறுகுளத் துகுத்தும் அகல்வயற் பொழிந்தும்
உறுமிடத் துதவா துவர்நில மூட்டியும்
வரையா மரபின் மாரிபோலக்
கடாஅ யானைக் கழற்காற்பேகன்
கொடைமடம் படுத லல்லது
படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினே."—(புறநா-கசஉ)

எனவரும். இத்தகைய கொடைமடத்தாலே பேர்பெற்றுச் சிறப்பெய்தியவர் எல்லாமதத்தினருள்ளும் பல்லாருள்ளார். இவ்வாறு கொடைமடம் என்று கூறத்தக்க பெருங்கொடையே எல்லா நூலாராலும் மிகப்புகழ்ந்து பாராட்டப் படுகின்றது.

"இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை யீதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள."

என்னுந் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் "யான்வறியன் என்று இரப்பான் சொல்லும் இளிவரவைத்தான் பிறர்கட்சொல்லாமையும், அதனைத் தன்கட்சொன்னார்க்கு மாற்றாதீதலும், குடிப்பிறந்தான் கண்ணே இரண்டுமுளவாவன" எனத்தாம் ஒருபொருள்கூறி, இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமையீதல் எனற்கு, இலனென்னுமெவ்வத்தை யொருவன் றன்பாற்சொல்லுமுன் அவன் குறிப்பறிந்து ஈதல் எனவும், அதனைப்பின்னும் பிறனொருவன் பாற்சென்று, அவனுரையாவகையால் மிகக்கொடுத்தல் எனவும், யானிதுபொழுது பொருளு

டையேனல்லேன் எனக்கரப்பார் சொல்லும் இளிவரவைச்சொல்லாது கொடுத்தலெனவும், மூன்றுபொருளைப்பிறர் கூற்றாகக்கூறுவாராயினர். விநாயகபுராணக்காரரோ இந்நான்கு பொருளுடன், ஏற்கின்றவனும் தான் பிறர்க்கு இலனென்னுதுகொடுக்க மிக்கசெல்வம் தருதலும் என ஐந்தாவது ஒருபொருளமைத்துக் கூறுவாராயினர்; அவர்கூறிய கவிகள் இரண்டும் படிக்குந்தோறும் இன்பம் விளைப்பன ஆதல்பற்றி அவற்றை மீண்டுக்கூறத் துணிகின்றேன்.

இரப்பவன் வாளாதேக விலனெனு மெவ்வங்கூறு
திரப்பினை கிரப்பனன்று மிதனினன் றுவதாகு
மிரப்பவ னிலனென்றோ வியம்பிய வெவ்வஞ்சொல்லென்
றிரப்பினும் பிறர்பாற்கூறு திரக்கமோ டிதன்மைந்தா.

அருத்தியி னிலனென்னுமுன் னளித்தலு மிலனென்றப்பா
லுரைத்தில னகச்சால வுதவலு மேற்கின்றானும்
வருத்துற விலனென்னுமை வழங்கிட வொவில்செல்வம்
பொருத்தலு மொன்றிஞென்று புகழ்மிக விளங்கித்தோன்றும்.

என்னும் அற்புதக்கவிகளைநோக்கில் "பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு" "வளவனுயினும் அளவறிந்தளித்துண்" என்பன முதலிய வரையறைமொழிகள் எதிர்நிற்குந் தரத்தனவோ? இங்கே. "குலனுடையான்கண்ணேயுள" என்பதுவும், "இட்டார்பெரியோ ரிடாதார் இழிகுலத்தோர்" என்பதுவும், "நல்லகுடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தாராஞலும், இல்லையெனமாட்டார்" என்பதுவும் எவ்வளவு பொருத்தமுடையன வாகின்றன. கொடையுடையாரே நற்குடிப்பிறப்புடையாரென்பது இவர் கருத்தாகின்றதல்லவா?

ஒரு பொருளினிடத்தே தமக்குளதாய பற்றுவிட்டாலன்றி அப்பொருளை விடுதல்முடியாது. ஒருவனுக்கு ஈகைக்குணம் மேலிடுமாயின், அவன மனத்தில் பற்றுதல் முற்றும் அற்றுப்போவதாகும். இங்ஙனம் பற்றற்றவனே ஞானியாவான். வீடுபேற்றையுறுவான். ஆகவே யுயிர்க்குறுதிபயப்பது ஈகையேயாகும். இக்கருத்தையமைத்தன்றே காஞ்சிப்புராணக்காரர்,

"கொடையே யெவர்க்கு மெய்ப்பேறுங் கொடுக்கு நெறியிற் பிறழாத
கொடையே யாருந் தன்வழியி னொழுகச் செய்யுங் குறைதீர்ந்த

கொடையே பகையை யுறவாக்குங் குலவும் பூத மனைத்தினையும்
கொடையே புரக்கு மென்றுள்ளங் கொள்ளப் புகன்றான் கௌதமனே.

என்று கூறினர். வேட்டவர்கள் வேட்டவெல்லாம் விலக்காமற்கொடுத்தலாகிய கொடைமடத்தினால் இம்மைப்புகழ் மட்டுமேயுளதாமென்றும், பாத்திரமறிந்து செய்யுந்தானவகையினால் மறுமைப்பயனுஞ் சித்திக்குமென்றும், ஆதலின் இருமைப்பயனுந்தருவதாகிய கொடையே சிறப்புடைத்தென்பது பண்டும் இன்றும் பல்லார்கொண்டுள்ள கொள்கையாகின்றது. இதுபற்றியன்றே,

"நன்றாற்ற லுள்ளுந் தவறுண்டவரவர்
பண்பறிந் தாற்றாக் கடை."

என்றருளினர். இதுமட்டோ காசிகாண்டக்காரர்

"மூகனெனிரொன்றும்பிரியின் மற்றொன்றுமொழிபவர்விழைவுறுதாதா
ரகன்றகேள்வியிலாருமருத்துவர்களரும்பொருள்கவருநர்தூர்த்தர்
புகலருந்தீமைபுரிபவர்மல்லர்செருக்கினர்புன்றொழிற்றீயோ
ரிகழ்தருமிவரையொன்பதுபேர்க்குமீந்திடல்பழுதெனவிசைப்பார்."

என்று வரையறைசெய்து இன்னவர்கட்குக்கொடுத்தலாற் குற்றமுளதாமெனக் கூறுவாராயினர். இப்பாகுபாடெல்லாம் பொருத்தமுடையனவேயாயினும், கொடுத்துக்கொடுத்துப் பழகித்தேர்ந்து பற்றுவிட்டுநிற்கும் மனத்தினையுடையார்க்கு இவையொரு பொருட்டாகத்தோன்றாவாம்.

யுத்தகளத்தேசென்று அமர்செய்யும் வீரனுக்கு எதிர்ப்பட்டு நிற்பவர் தந்தையாயினும், சோதரராயினும், குருவாயினும் பொருது கொல்வதன்றி, அங்கே பிதுர்ஹத்தி, சகோதரஹத்தி, குருஹத்தி என்னும் மஹாபாவம் வருமென்னும் உணர்ச்சி தோன்றாதவாறு போல, இரப்பவருக்கு எதையும் கொடுக்கவேண்டுமென்ற கோட்பாடுமுறுகிய மனத்தினர் இரப்பானைக்காண்டலும், ஈவதுதோன்றுமேயன்றி ஏற்பானது குணதோஷ ஆராய்ச்சியில் மனஞ்செல்லற்குக் காலங்கிட்டாதன்றே.

இங்ஙனமாகக் கொடுக்குங் குறிப்பல்லது பிறிதொன்றுங்கொள்ளா நிலையனவாய கொடையே **கோடைவீரம்** அல்லது **வீரக்கோ**

டை என்று கூறத்தகும். கொடையினிடமாகவும் வீரம் நிகழும் என்பதை,

> "கல்வி தறுகண் ணிசைமை கொடையெனச்
> சொல்லப் பட்ட பெருமி தநான்கே."

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் வகுத்தமையானும், அதனுரைகாரர் "கொடையென்பது - உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப்பொருளுங்கொடுத்தல்" என உரைகூறுதலானும் காணலாம்; அன்றியும் ரகுவென்னும் இரவிகுலவேந்தன் பெருமகம்புரிந்துபொருளனைத்தும் அந்தணர்க்களித்து வறியனாய் மட்கலங்களே தனக்கு பகரணங்களாகக் கொண்டுள்ளகாலைத் தன்பாற்போந்து பொன்வேண்டிய பிரமசாரிக்கு இல்லையென நாணிப் பொன்பெற்றளிப்புக் கருதிக் குபேரன்பாற் போர்க்கெழுந்தனனென்று கூறுதலாலும், இராமன் மாற்றலன்வசத்துள்ள இலங்காபுரியைத் தாங்கைப்பற்றுமுன்னரே, வீடணற்கு அளித்தனனெனக்கூறுதலாலும், கொடைக்குணமுறுக்கெய்தி வீரச்செயலாகிப் பிறிதோருணர்ச்சி தோன்றுமாற்செய்தல் காணலாம்.

இக்கருத்தை "ஒன்னாரெயில்வர்கட்டாகவும், நுமதெனப்பாண்கடனிறுக்கும்வள்ளியோய்" எனவரும் புறப்பாட்டும் வலியுறுத்துவதாமெனக. இதனை "உழிஞைத்துறையுள் "கொள்ளார்தேஅங் குறித்தகுற்றம்" என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்.

(தொடரும்.)

எம். கே. அப்துல்காதிறு ராவுத்தர்.

ஸ்ரீ:

நுண்பொருண்மாலை.

(முற்றொடர்ச்சி)

௪௬௭. "எண்ணித்.........திழுக்கு."

நு - ரை:—உபாயம், அவாய்நிலை; சாம பேத தான தண்டத்துக்கு வகைகாண்க.

௪௬௮. "ஆற்றின்............படும்."

நு - ரை:—பொத்துப்படல் என்பதனை நீட்டல் விகாரமாக்கிப் "போத்தருர் புல்லறிவினு" ரென்றார் நாலடியாரினும்.

௪௭௦. "எள்ளாத.........துலகு."

நு - ரை:—"ஓஒதல்வேண்டும்," (திருக்-௬௫௩) "புகழ்ந்தவை போற்றிச் செயல்வேண்டு" (ஷை-௫௩௮) மென்னுங் குறள்களிற் போல, அல்லீற்றுவியங்கோள்முடிபாக வேண்டுமென்பதொரு சொன்னீர்மைத்தாய் முடிந்தது. இனிப் "பல்லோர்படர்க்கை" (தொல்-சொல். ௨௨௯) என்னுஞ் சூத்திரத்துள், "ஓஒதல்வேண்டு" மென்பதனையு மீற்றுவியங்கோளாக்கினார் நச்சினார்க்கினியரென்க.

௪௭௫. "பீலிபெய்.........பெயின்."

நு - ரை:—சினைவினை முதன்மேனின்றது, சினைமேனிற்கிற் சாகாட்டச் சிறுமென ஒற்றுமிகும். பிறிதுமொழித லென்னுமலங்காரம்; இதனை, நுவலாநுவற்சி, ஒட்டென்பாருமுளர்.

௪௭௬.—"நுனிக்கொம்ப.........விடும்."

நு - ரை:—ஏறினாரென்னும் பன்மை அறிவின்மைபற்றியிழித்தற்கண் வந்தது. "பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பி" னறிவுடையார் (௮௧௬.) என்னும் பன்மை உயர்த்தற்கண்வந்தது.

௪௮௭. "பொள்ளென......யவர்."

ந - லை:—பொன்னென வென்பது செயவெனெச்ச வாய்பாடு பெற்ற குறிப்புமொழி. கறுமெனவென்பது மது. காரணத்தைக் காரியமாக்கி வேர்த்தல் வெகுளியாயிற்று.

௪அ௮. "செறுநரைக்.........தலை."

ந - லை:—சுமத்தல் - பணிதல். கிழக்கு - கீழ்.

௪௯௨. "முரண்சேர்ந்த.........தரும்."

ந - லை:—முரண் - மாறுபாடு. முரணொடுசேர்ந்தாரை, அரணைச்சேர்க்கென மூன்றமிரண்டோ யுருபுவிரிந்தது காண்க.

௪௯௫. "நெடும்புனலுள்.........பிற."

ந - லை:—நெடும்புனல், கடலோடாவென்பன மேலைபலங்காரம். நெடுங்தேர் - நெடியதேர். (௪௯௯.) நெடும்புனல் - தாழ்ந்தபுனல் (௪௯௫.) நெடுங்கடல் - ஆழமுடைய கடல். (௯௭.)

௫௦௦. "காலாழ் களரி.........களிறு."

ந - லை:—கண்ணஞ்சாமை - பாகர்க்கடங்காமை. கண்ணஞ்சாவுமாய் முகத்தவுமாய வென்றுரைத்ததனுல் ஆகார அகரவீற்றுப் பலவறிசொல்லாயின.

௫௦௧. "அறம்பொரு.........படும்."

ந - லை:—உபதை - பரிசோதனை. அது வான்மீக ராமாயணத்திற் கச்சித்சருக்கத்திற் காண்க. *

௫௧௪. "எனைவகையாற்.........பலர்."

ந - லை:—கட்டியங்காரன் கதையைப் பிரமாணமாக வெழுதினதாற் சிந்தாமணி கட்டுக்கதையன்றென்க. எனைவகை எவ்வகையென ஏகாரவிறு மாத்திரையாய் நின்றது.

---

* வான்மீகத்தில், பாலகாண்டத்து ௧௦௦-ம் ஸர்க்கம் "கச்சித்" என்ற முதலையுடைய சுலோகங்களுடைமைபற்றி, "கச்சித்சருக்கம்" எனவழங்கும். இச்சருக்கத்தின், ௨௬-ம் சுலோகத்தே, இவ்வுபதை குறிப்பிக்கப்பட்டுளது.

௫௨௨. "விருப்பறுச்........தரும்."

ந - லை:—அருப்பு - அடிப்பாட்டுக் காரணவிகாரம். அரும்பு-முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

௫௨௩. "அளவளா........தற்று."

ந - லை:—அளவளாவு மிகுதிக்கணிரட்டித்தது. "அன்புமிகுதியினளவளாயவனை" (திருக்கோவை - க௬௫.) என்னுங் கொளுவுட் காண்க. குளவளா - குளப்பரப்பு.

௫௨௪. "சுற்றத்தாற்........பயன்."

ந - லை:—பெற்றதனலென்பதனுள் அகரமும் அன்சாரியையும் விகாரத்தாற் றொக்கன. பெற்றத்தாலெனத் தகரவொற்று மிகல். "கேழேழவரையு மில்லோன்" (திருக்கோவை-உ௬௬) என்னுங்கோவையாருள், வருட்டியென்பதுமது.

௫௩௬. "இழுக்காமை........தில்."

ந - லை:—வாய்க்குமாயி னெனப்பொருள்பட்ட வாயினென்பது முதனிலைத்தொழிற் பெயரடியாக வந்த வினையெச்சம். முதனிலைத் தொழிற்சொல்லாய் வந்த வினையெச்சமாகில் வாய்க்கினென்றிருக்கும். "பூண்பதென்றேகொண்ட" (௩௨௩) என்னுங்கோவையாருள் 'எழில்வாய்' என்பதுமது. *

௫௪௧. "ஓர்ந்து........முறை."

ந - லை:—இறைமை இறையெனவும், செய்வது செய்வஃதெனவுநின்றன. ஈண்டாய்தப் பெறுதற்கு விதியின்மையி னவ்வாறுரைத்தார். செய்யுட்டொடைக்காரணவிகாரம்.

௫௪௨. "வானோக்கி........குடி."

ந - லை:—நோக்கிவாழ்தல் - இன்றியமையாமை. மூன்றன் சூத்திரத்துள் (தொல். சொல்-௬௩)நோக்கலாத நோக்கமென்பதுமது.†

---

* இதனால், "எழில்வாய்த்த" என்பது பாடமன்மை விளங்கும்.

† "கண்ணானோக்கும் நோக்கமின்றி, மனத்தால் நோக்கும் நோக்கம்" எனப்பொருள் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர்.

௫௪௬. "வேலன்று.........தெனின்."

நு - லை:—கோடானென்பது பாடமாயின், கருவியின்றொழில் வினைமேனின்றது. இனி, எழுத்தாணியெழுதுமென்பது வினைமுதலின்றொழில் கருவிமேனின்றது. "மரப்பாவை நாணாலுயிர்மருட்டியற்று" (௧௦௨௦) என்பதுமது.

௫௫௦. "கொலையிற்.........நேர்."

நு - லை:—களைகட்டல் - களையைக்களைந்து காத்தல்.

௫௫௧. "கொலைமேற்.........வேந்து."

நு - லை:—கொண்டாரிற்கொடிது வேந்தென்றதனாற் பன்மையுமொருமையும் பால்மயக்கு, உறழ்ச்சி இன்னுருபு—இரண்டிலக்கணமுங் கூடவெழுதினர். "அறனழீஇ" (௧௨௨) யுள்ளுமது. "குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்குங் குற்றம்" (௯௫௭) என்பதனைப் பால்மாறுபட்டதென்றதனானுமறிக. வேந்தென்ப தூயர்திணைப்பொருட்கண் வந்த அஃறிணைச்சொல்; அரசு, அமைச்சு, ஒற்று, தூதுமது. 'குடிமையாண்மை' (தொல். சொல்-௫௭) என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் வேந்து அஃறிணைச்சொல்லாய், "தின்றுங் கிசைத்த லிவணியல் பின்றே" (ஷை-௫௯) என்னும் விதியால் கொடியனென்றுரையிட்டார் போலும். அவர் கருத்தெம்மனோர்க் கறிதலரிதென்க.

௫௫௭. "துளியின்மை.........முயிர்க்கு."

நு - லை:—பாற்றுளி நெய்த்துளியென்றுமாமாகலிற், சிறப்புப் பற்றித் துளி மழைமேனின்றது.

௫௫அ. "இன்மையி.........படின்."

நு - லை:—உடைமை, எழுவாய்; கட்டியிறக்குதல் கிட்டிகட்டுதல் முதலாயினகாண்க.

(தொடரும்.)

பத்திராசிரியர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரட்டைப்புலவர் சரிதம்.

(முற்றொடர்ச்சி)

எண்ணுநீ

“ ரிக்கலிங்கம் போனாலென் னேகலிங்க மாமதுரைச்
சொக்கலிங்க முண்டே துணை.”

எனக்கூறி யுட்கார்ந்தனர். உடனே யச்சொக்கலிங்கப் பெருமானுடையகிருபையால், நீரிலமிழ்ந்த கந்தைவஸ்திரம், நூதனவஸ்திரமாகி, யெழும்பிக் கரையின்கணொதுங்கியிருக்க, அதுகண்டமுடவர், குருடராலதனைக்கொணர்ந்து வரச்செய்துலர்த்தி யுடுத்துக்கொண்டு, இருவருந் தங்கள் நித்திய நியதிகளை முடித்துச் சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தரிசித்துமீண்டவர்களாய் ஓர்நாள் பாண்டியராஜன் சமுகஞ்செல்ல, அவனிவர்களைக் காண்டலுந் தக்கபரிசில் தரவெத்தனிக்க, அதுகண்ட ஓர் துர்மந்திரி அதைத்தடுக்க, உடனேயிவர்களுட் கண்ணுள்ளவர்கண்டு கோபித்து,

† “ புராதன மான கவிப்புல வீரிந்தப் புன்குரங்கு
மராமரம் விட்டிங்கு வந்த தென்னே”—

என்றுபாட, அதுகாரணம் கண்ணில்லார் அறிந்துகொண்டு,

வந்த வாறுசொல்வேன்

“ தராதல மன்னுந் தமிழ்மா றனையுந்தன் றம்பியையு
மிராகவ னென்று மிலக்குவ னென்றும்வந் தெய்தியதே.”

எனப்பாடிமுடிக்க, இவையெல்லாமுணர்ந்த பாண்டியன், புலவர்மகிழும்படி பரிசில் கொடுத்தனுப்பினன். அவன் பரிசிலாகக்கொடுத்த பொருளையும், தமதுணவுக்காக வேண்டுவனவற்றையும், ஒருவஸ்திரத்தில் முடிந்துகொண்டு, வழிநடக்கையில், மலவிசர்க்கத்திற்காக அம்மூட்டையை ஓர் பிள்ளையார்கோயிலில் வைத்துச்சென்று கழித்

† இது தமிழ்நாவலர்சரிதையில், சித்திரத்தனுமனைப்பாடச் சொல்லப் பாடியது. எனக்காணப்படுகின்றது

துச் சௌசமுடித்துமீண்டு அம்மூட்டையை யெடுக்கப்போயினர். அப்போ தம்மூட்டை யவிழ்ந்திருந்ததன்றி அதில் முடிந்துவைத்திருந்த பொருள் மாத்திரமில்லாமற் போனமையால் அங்கெழுந்தருளியுள்ள விநாயகக்கடவுளைநோக்கி, ஒருவர்,

* "தம்பியோ பெண்டிருடி தாயா ருடன்பிறந்த
வம்பனோ நெய்திருடு மாமாயன்"—

என்று கூறினர், உடனே மற்றொருவர்;

நம்பியவிம்
"மூத்தவனோ நம்பான் முடிச்சவிழ்ப்பா னென்செயலாங்
கோத்திரத்துக் குள்ள குணம்."

என்றோதி, யதனைமுடிந்து தலையின்கீழ் வைத்துக்கொண்டு இருவருமங்ஙனே சிலநேரம் சயனித்திருந்து, பின்னரெழுந்துசெல்ல, அம்மூட்டையையெடுத்தனர். அப்போது முன்னிருந்த பாரத்தினும், பதின்மடங்கதிகமாயிருத்தலைக்கண்டு வியந்து முடிச்சவிழ்த்துப்பார்க்க, அதனுள் முன்னர்க்காணாமற்போனபொருள் விசேடமாயிருக்கக் கண்டு மகிழ்ந்து, சிலநாளங்கிருந்து அதன்பின்னொருநாள் அந்நாட்டிலேயே கொடையாளனாகிய "திருவேங்கடமென்பவனையடுக்க, அவனிவர்களுக்கிரங்கிச் சம்மானம்பண்ணப் போந்தருணத்தில், அவன் தமையனாகிய "கண்ணுக்கினியா" னென்பவன் றடுக்க, அதுகண்ட முடவர் சினந்து,

"தேன்பொழியும் வாயான் றிருவேங் கடத்துடனே
யேன்பிறந்தான் கண்ணுக் கினியான்காண்"—

என்றோத, அதுகேட்ட குருடர் விடயமின்னதென்றறிந்து கொண்டவராய்,

யான்சொலக்கேள்
"சீதேவி யார்பிறந்த செய்யதிருப் பாற்கடலுள்
மூதேவி யேன்பிறந்தாண் முன்."

---

* இவ்விஷயம் "புலவர்புராண"த்தினும் வருவதைக்காண்க.
"தம்பியொருபெண்டிருடி தாயினுடன்பிறந்தவனுச்சாற்றுமாமன்
கொம்பியவாய்ச்சியர்குலையநெய்திருடினானுனதுகுலத்துக்குள்ள
வம்பிதெனநானறிவேனீயுமெந்தம்பணந்திருடல்வழக்கோவென்று
தும்பிமுகப்பெருமான்றன்மடிபிடித்தோர்முழுப்பாட்டுஞ்சொன்னானன்றே

என்றோதிமுடித்துமீள, இளையானதுகேட்டு வருந்தியுடன்சென்று சமாதானங்கூறித்தந்த பரிசில்களைப்பெற்றுக்கொண்டு நடுநாட்டை நோக்கிச்சென்றனர். அங்கே "திருவண்ணாமலையில்," சாத்தேய மதசித்தாந்தியான "சம்பந்தாண்டா"னென்பவன் தன்றலைமுண்டிதமாகச் சௌளம்பண்ணிக்கொள்ளும் சமயத்தில், இவர்களவன்பாற் செல்ல, அவனிவர்களைக்கண்டு பெரும்புலவர்களென்றறிந்திருந்தும் தனது வித்தியாகர்வத்தினால் மரியாதைசெய்யாமல் ஓர் வெண்பா "மன்னென்"றெடுத்து "மலுக்கெ"ன்று முடிக்கவல்லீரோவென்றனன். அதுகேட்டவிவர்கள் நகைத்து, ஒருவர்,

† "மன்னுதிரு வண்ணா மலையிற்சம் பந்தனுக்குப்
பன்னு தலைச்சவரம் பண்ணுவதென்"—

என்று கூறினர். உடனே மற்றொருவர்,

மின்னி
"னிளைத்த விடைமடவா ரெல்லாருங் கூடி
வளைத்திழுத்துக் குட்டா மலுக்கு."

என்று கூற. அதுகேட்ட "சம்பந்தாண்டான்" கர்வமடங்கினவனாய்த் தக்கபரிசில்கொடுத்துவந்திப்ப, அதுபெற்றபுலவர்கள், மீண்டும் அண்ணாமலைநாதரைத் தரிசித்துக்கொண்டு "கொங்குதேய"த்தினை நோக்கிச்சென்றார்கள். அத்தேயத்திலிவர்கள் ‡ "கொடிமாடச்செங்குன்றா"ரின்கணெழுந்தருளிய அர்த்தநாரீஸ்வரனைத் தரிசிக்கக் கடைமார்க்கமாகச்செல்லுகையில், அவ்வீதியிலிவர்களை யிடித்துக் கொண்டுசென்ற கொங்குவேளாளர்களுடைய பெண்டிர்களைக்கண்டு ஒருவர்,

"செங்குன்றூர் வேளாண் சிறுமியரெல் லாங்கொழுத்தே
யங்காடிக் கண்வந் தலைகின்றார்"—

---

† இது காளமேகப்புலவர்பாடியதாகத் தனிப்பாடற்றிரட்டிலும், விநோதரசமஞ்சரியிலுள்ள காளமேகப்புலவர் சரிதத்திலும், இக்காலத்து வழங்குகின்றதாயினும், பழையவழக்கு இரட்டையர்க்கே காணப்படுகிறது.

"சொன்னவரைப் பார்த்துமுன்பி னின்னசொற்க ளியைதரப்பாத் தொடுமி னென்றா, னன்னவர்தா முடன்மன்னு மருணைநகர் வாழ்சம்பந் தாண்டா னுக்கீண், டென்னவிதத் தினுக்காகத் தலைச்சவரம் பண்ணுகின்ற தென்ன மின்னார், மன்னவனைக் காந்தளங்கை கொடுகுட்டா மலுக்கென்றும் வகுத்திட்டாரே.

எனவரும் புலவர்புராணத்தையும், தமிழ்நாவலர்சரிதையையும் பார்க்க.

‡ கொங்குநாட்டேழினிலொன்று.

என்றுகூற, மற்றொருவர்,

தங்கொழுநர்

" போதா மளவுநன்செய் புன்செய்க் குழைத்துறங்கு
மேதா விடிப்பவ ரற்றே."

என்று கூறினர். இப்பாலிவர்கள் சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கொங்குநாட்டிலிருக்க மனமின்றிச் சோழநாடு செல்லக்கருதித்திரும்புகையில், மலையுமலைச்சாரலுமாகிய கடுவழியிற்சென்று வருந்துங்கால், ஒருவர்,

" குன்றும் வனமுங் குறுகி வழிநடந்து
சென்று திரிவதென்றுந் தீராதோ"—

என்றனர். அதுகேட்ட மற்றொருவர் மனஞ்சலித்து,

வொன்றுங்

" கொடாதாரைச் * சங்கென்றுங் கோவென்றுஞ் சொன்னு
விடாதோ வதுவே யிது.

என்று கூறிநடக்க இருவரும் சோழநாடுகுறுகி வழியில் தம்மைப்போன்றருள்பெற்று ஆசுகவிப்பெருமாளாகிய, காளமேகப்புலவரைக்கண்டு தம்முடனழைத்துக்கொண்டு கமலாலயமென்னும் திருவாரூரையடைந்து $ தேவாசிரியனைவணங்கிப் புற்றிடங்கொண்ட வன்மீகநாதனையும், வீதிவிடங்கப்பெருமானையும் சர்வலோகநாயகியாராகிய பிராட்டியாரையுந் தரிசித்தனர். அப்போது மேலிருக்கும் குருடர்,

† " நாணென்றால் நஞ்சிருக்கு நற்சாபங் ‡ கற்சாபம்
¶ பாணந்தான் ...."—

---

* சங்கநிதியென்றும், காமதேனுவென்றும்.

$ கோயில்வாயிலிலிருக்குமண்டபம்.

† இப்பாடலின்பொருள் அக்கினிஸ்தம்பமாய் விளங்கியிருப்பவனே! சிறப்புப்பொருந்திய திருவாரூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானே! திரிபுரதகனஞ்செய்தகாலத்தில் உன்கையிலேந்தியவில் நாரியோ நைந்திருந்தது. அவ்வில்லோ வளைக்கப்படாத கல்லாயிருந்தது. அம்போ மண்தின்னப்பட்டிருந்தது. இப்படி உனக்குக்கிடைத்த யுத்தாயுதமெல்லாம் ஒன்றுக்கும் உதவாமற்கேவலம் அவலமானவைகளாயிருக்க, சத்துருக்களுடைய நகரத்தை நீ எரித்தாயென்பது எப்படியோ? யோசிக்குமிடத்திற் சிரிப்பாயிருக்கிறதென்பாம்.

நாண்நஞ்சிருக்குமென்றது - விஷம்பொருந்திய பாம்பென்றும்.

‡ கற்சாபம் - மேருவில்லென்றும்.

¶ மண்தின்றபாணம் - பூமியுண்ட விஷ்ணுவென்றுமாம்.

எனப்பாடி அவ்வடியை முடிக்க நாவெழாதிருக்க, அக்கால் அருகிலிருந்த காளமேகப்புலவர், "மண்டின்றபாணமே" எனக்கூறினர். அதுகேட்டுக் கீழிருந்தமுடவர், தம்மால் முடிக்கமுடியாத சீர்களை ஆச்சரியப்படத்தக்க பொருளமைதியுடன் முடித்ததற்கு வியந்து, பாட்டின் எஞ்சியபகுதியை,

தாணுவே
" சீராரூர் வாழுஞ் சிவனே சிரிப்பன்றோ
நேராரூர் செற்ற நிலை."

எனப்பாடி முடித்துப்பின், காளமேகப்புலவரை மெச்சி,

" விண்டின்ற கீர்த்தி விளைகாள மேகமே
மண்டின்ற பாணமென்ற வாயினிக்கக்—கண்டொன்று
பாகொடுதேன் சீனியிடும் பாக்கியம்பெற் றோமிலையே
யாகெடுவோ மூக்கிங்கென் றும்."

என்று கூறினார்கள். அதுகேட்ட காளமேகப்புலவர் மகிழ்ந்து நம்மையிவர்கள் துதிக்க, நாம்வறிதேயிருத்தல் மரபல்லவென்று கருதி,

" பூண்டான் முறையிற் புவியுணுந்தா தன்மகனு
மாண்டான் மகனும்போன் றனவுமக்—கீண்டெதுதான்
வாய்க்கா § தயிந்துலத்தீர் வானமுது முங்கண்மொழிக்
கேட்க்காதே லென்மொழிக்கிங் கென்."

என்றுகூறித் துதித்து அவர்களிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுக் கடிதில் நீங்கிப் பலவிடங்கள்தோறுஞ் சென்று பாடல்பாடிப் பரிசில்பெற்றுவருங் காலத்துத் தமக்கெதிர்ப்பட்ட ஒரு மங்கையைக்கண்டு அவளதிடையை வியந்து,

" நடையொன்று போதகங் கோடொன்று மென்முலை நாட்டமிரு
கடையொன்று நீல விழியிணை யாலங் கமலமுகப்
பெடையொன்று தேமற் பிறைசூடு நாதன் பிரமன்வெற்பி
லிடையொன்று மில்லைமற் றெல்லா வுறுப்புமுண் டேந்திழைக்கே.

" பாதாதிகேச முதலா விவளைப் படைத்தமலர்
வேதா மருங்குல் வெளிவைப்ப னேவிந்த மேதினியி

§ செங்குந்தமரபிலுதித்தீர்.

*

லாதார மின்றி யிரண்டிள நீரந் தரநிற்குமோ
ஏதா யினுங்கொஞ்ச மில்லா திராதிடை யேந்திழைக்கே."

எனப்பாடியும்,

" ஓங்கிய செந்தமிழ்த் தாதற் கடிமையவ் வூரதனு
ளுங்கவி சொல்வது மில்லையென் றேசம்ப நாடன்சொல்ல
வாங்கவ னேறுஞ் சிவிகை சுமந்து மடப்பையிட்டுந்
தாங்கவி கொண்டதுங் கூவந்தி யாக சமுத்திரமே."

" மட்டாருஞ் செங்கழு நீர்மணி மார்பனை வாழ்த்துமந்தக்
கிட்டாத யாசகர் கிட்டிவந் தாலதைக் கேட்டுமுன்னுட்
பட்டோலை வாசித் தவரவர்க் குள்ள பரிசையெல்லாந்
தட்டா தளிப்பது கூவந் தியாக சமுத்திரமே."

எனக் கூவத்தின்கண், பெருங்கொடைவள்ளலாகிப் புகழ்பெற்றுத் திகழ்ந்த நாரணனென்பானைப்பாடி மகிழ்ந்திருந்தனரென்ப. இவை, தொண்டமண்டல சதகத்தின் மேற்கோளில்,

" இடுவார் சிலரு மிடாதார் பலரும்
வடுவிலா வையத் திருக்கப்—படுபாவி
கூவத்து நாரணனைக் கொன்றுயே கற்பகப்பூங்
காவெட்ட லாமோ கறிக்கு."

எனவருவதைக்கண்டுகொள்க. அன்றியும், வீரசம்பு என்பவர்க்கும் இவர்க்கும் நடந்த சம்பாஷணையிலும், கூவராயன் ஈகைதனைப்புகழ்ந்திருப்பது வருமாறு:—

வீரசம்புவினு.

" பதிவீர சம்புவென்று பாராமற் கல்விக்
கிதமுளவி ரட்டையரோ யீகை—யுதவில்வலக்
கைத்தலத்திற் கொண்டு களிக்காம லும்மிடக்
கைத்தலத்திற் கொள்ளுவதேன் காண்."

இவர்கள்விடை.

" கூவரா யன்றியாகங் கொள்வோம் வலக்கைமுடி
யாவர் தரினுமிடக் கைகொள்வோம்—பூவுலகின்

மின்பணிமின் ஞர்மதனே வீரசம்பு வேயினிநா
மின்பழு நேரே மினி."

வீரசம்புவினா.

"என்னுடைய பேரும் புகழு மிருஞ்சீரு
மென்னுடைய வீகையுங்கண் டெப்படிநம்—முன்னவனை
யாவலுட னேயதிகஞ் சொன்னீ ரிரட்டையரே
கூவரா யன்னியல்பென் சொல்."

இவர்கள்விடை.

"மாதாபி தாவுமவன் மன்னுகுரு தெய்வமவன்
ருதா வவனே தருங்கீர்த்திக்—காதாரன்
றியாக சமுத்திரன் றண்கூவ ராயன்றன்
னீகைதனைச் சொல்லவெளி தே."

வறுமைவந்தடைந்து வருந்தியபோது, தெய்வங்களை நோக்கி யுரைத்தது.

"கேட்ட வரமளிக்குங் கீர்த்தியுள்ள தெய்வங்காள்
கூட்டோடே யெங்கே குடிபோனீர்—பாட்டாய்கேள்
செல்கால மெல்லாஞ் செலுத்தினோ மல்காலங்
கல்லானேஞ் செம்பானேங் காண்."

இரட்டையர் பாடிய வெண்பா.

"கண்ணுடி காட்டுங் களிறுஞ் சுரைப்பழத்தி
னுண்ணுடு புக்க வுறுபொருளு—மண்ணு
கனங்குறைந்த வாறென் கயவர்பாற் சென்று
தினந்தெரிந்த வாறெனவே செப்பு."

தெரிந்தவாறுவது, கயவரை முன்காட்சியிற் கனமாகநினைத்துப்பின் இலேசாகத்தெரிந்தவாறுமென்க.

இனிப், புலவர்களிருவரும் காளமேகப்புலவரை மீண்டுங்காண வேண்டுமென்னும் விருப்பால் அவருடைய வாசஸ்தானமான திருவானைக்காவுக்குவர, அப்போது தெய்வகதியால் அப்புலவர் தேகவி

யோகமெய்தி அவரது திருமேனியையானத்தில் வேகக்கண்டு இவ்விரு புலவர்களுந் துக்கித்து,

"ஆசு கவியா லகில வுலகெங்கும்
வீசு புகழ்க்காள மேகமே—பூசுரா
விண்டின்ற செந்தழல்வாய் வேவதே யையையோ
மண்டின்ற பாணமென்ற வாய்."

எனப்பாடிச் சோழநாட்டிலுள்ள பிறதலங்களையுந் தெரிசித்துக்கொண்டு மீளவு முன்விட்டுவந்த தொண்டைநாட்டைநோக்கி நடந்துவருங் காலையில், காஞ்சிமாநகரத்தில் அரசாண்டிருந்த சோழவமிசத்தினன் ஓர்நாள் யாதுகருதியோ யாகஞ்செய்தற்கெண்ணிப் பூமியைத் திருத்துகையில், மண்மேடாயிருந்தது கரைந்து "ஆயிரக்கான்மண்டபமும், விகடசக்கர விநாயகராலயமும்" விளங்கக்கண்டு, ஆனந்தக் கடலிலாழ்ந்து பரவசனாய் இவ்விருபுலவர்களையும் ஒற்றரைக்கொண்டு வரவழைத்து அவர்கட்கு வந்தனைவழிபாடு புரிந்து ஓ! தெய்வீகப்புலவர்களே! தாங்களுலாவிற்குறித்தபடியே நிகழ்ந்தன. அதியற்புதமே! தங்களுலாவுந்தெய்வீகவுலாவே எனப்புகழ்ந்து அரங்கேற்றல்செய்வித்துப் புலவர்களுக்குக் கனகமழைசொரிந்து சந்தோஷப்படுத்தினன்.

(தொடரும்)

சி. கு. நாராயணசாமிமுதலியார்,
கோவை.

விவசாயக் குறிப்பு.

[சென்னை விவசாய டிபார்ட்மெண்டிலிருந்து.]

தென் ஆற்காடுஜில்லா நெல்லிக்குப்பம் ஸ்டேஷனுக்கு அடுத்த பாலூரில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சர்க்கார் விவசாயபண்ணையில் நெல் விருத்தியைக்குறித்துச்செய்த பரீட்சைகளின் சில அனுபவங்களையும் நெல்விதையைப் பொறுக்கியெடுத்துப் பயிர்செய்ததால் அது எவ்வளவு விருத்திக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதென்பதையும் நான் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்.

பாலூரைச் சுற்றிலுமுள்ள சமுசாரிகள் தங்களுடைய இரு போக நன்செயில் முதற்போகத்துக்காக சுவர்ணவாரி என்னும் நெல்லையும், இரண்டாம் போகத்துக்காக கருடன்சம்பா (சிறுமணி) என்னும் நெல்லையும் பயிரிட்டுவருகிறார்கள். முதற்போகத்தில் சுவர்ணவாரியை நாற்றுவிட்டு நடாமல் விதைப்பு நடந்துவருகிறது. ஏகரா ஒன்றுக்கு 22-முதல் 30 பட்டணம்படி விதை வைகாசியில் விதைக்கிறார்கள். இந்தக்காலத்தில் வாய்க்கால்களில் அதிகஜலம் கிடையாது. அநேக நிலங்கள் ஜலம் எட்டாமல் தரிசாகக்கிடக்கும். ஜலம் அதிகம் வேண்டாததும் அதிகமாய்க் கிளைக்கக்கூடியதாயுமுள்ள பங்கு என்னும் ஒருவகை நெல்லை ஷை பாலூர் பாரம்பண்ணையில் ஏகராவுக்கு $7\frac{1}{2}$-படி விதைவீதம் தெளிவாக நாற்றுவிட்டு 30-நாளுக்குள் நாற்றுக்களைப்பிடுங்கி ஒவ்வொரு நாற்றாக இரண்டு ஏகராவில் நட்டார்கள். ஆனால் $\frac{1}{4}$ ஏகராவில் 4 அங்குலத்துக்கு ஒருநாற்றும், $\frac{1}{4}$ ஏகராவில் 6 அங்குலத்துக்கு ஒருநாற்றும், மற்றவைகளில் 8 அங்குலத்துக்கு ஒருநாற்றும், மற்றொருதுண்டிலும் சாலையிலும் $\frac{1}{4}$ ஏகராவில் சொர்ணவாரியும் இப்படிப்பலவிதமாக நட்டார்கள். (சாலை நடவைப்பற்றிக் கீழேகொஞ்சம் விவரமாய்ச்சொல்லுகிறேன்.) ஒற்றை நாற்று நட்டபோதிலும் ஒவ்வொன்றும் 10-முதல் 20, 30-வரையில் கிளைப்புவிட்டுப் பயிர்கள் நன்றாய்வளர்ந்து நல்ல கதிர்களுடன் பார்த்தவர்கள் ஆச்சரியப்படும்படி விளைய, அறுவடைசெய்து இரண்டு ஏகராவுக்கும் கணக்கெடுத்துப் பார்த்ததில் சராசரி ஏகராவுக்கு $1077\frac{3}{4}$ படி வீதம் கிடைத்தது. சாலையில் நட்டநடவு எல்லாவற்றிலும் அதிகம் கண்டுமுதலைத்தந்தது. செய்நேர்த்தி முதலியவை எல்லாம் பக்கத்துச் சமுசாரிகள் செய்வதுபோலவேதான் செய்ததேயல்லாமல் வேறில்லை. இது நிற்க,

இரண்டாம் போகமாகிய சம்பாப்பயிரையும் விருத்திக்குக் கொண்டுவரக்கருதி அவ்வவ்விடங்களில் மிகுதியாகப் பயிரிட்டுவரும் கருடன்சம்பாவென்னும் நெல்லைவாங்கி நாற்றங்காலில் ஏகராவுக்கு 6 பட்டணம்படிவீதம் தெளிவாக நாற்றுவிட்டுச் சென்ற 1907-ௗ௵த்தில் ஒற்றைநாற்றாக நட்டார்கள். நாற்றுக்கள் 30 நாளைக்குள் தூறுவெடித்துக்கிளம்பி பூமியை மூடிக்கொண்டன. இந்தக்

காலத்தில் நடும்பொழுது பார்க்காதவர்கள் ஒற்றைநாற்று நடவு என்று சொல்லமுடியாது. பக்கத்துச் சமுசாரிகள் வழக்கப்படி நட்டநடவுகள் கொஞ்சம் வெளுத்திருக்க ஒற்றைநாற்று நடப்பட்ட பயிர்கள் பசுமையாயிருந்தன. இரண்டுமாத காலத்தில் ஒற்றைநாற்று ஒவ்வொரு தூறிலும் 10-முதல் 20 கிளைகள் வெடித்து நன்றாய் வளர்ந்தன. சமுசாரிகள் பயிரில் சராசரி 3 அல்லது 4 தூறுக்குமேல் இல்லை; சமுசாரிகளுக்குக் கிடைத்த மாகூலைவிடப் பாரத்தில் மாகூல்கொஞ்சம் அதிகமாகவேயிருந்தது. தங்கள் பயிர்செழிப்பாயும் கதிர்கள் நன்றாய் வாராமலிருந்தபோதிலும் குடியானவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கு மறுவருஷத்துக்குவேண்டிய நெல்விதையைத் தங்கள் பாகூலிலிருந்து வழக்கப்பிரகாரம் எடுத்துவைத்துக்கொண்டார்கள். ஆனால் பாலூர் சர்க்கார் பாரத்திலோ ஒவ்வொரு வயல்களிலும்போய் மிகுதியாகக் கிளைத்தபயிர்களிற் செழிப்பான கதிர்கள்வேறாகவும் மணிநெருங்கின கதிர்கள்வேறாகவும் பொறுக்கியெடுத்து விதைக்காகத் தனித்தனியே வைத்துக்கொண்டார்கள்; இப்படி ஒற்றை நாற்றிலிருந்து நன்றாய்க்கிளைத்து நீண்ட கதிர்களிலிருந்து பொறுக்கியெடுத்த விதைநெல்லை 1908-ம்வருஷத்தில் சம்பா நடவுகாலத்தில் நாற்றங்காலில் ஒரு செண்டு நிலத்தில் ஒரு பட்டணம்படி விதையாக ஓர் ஏகராநட 6 பட்டணம்படி வீதம் நாற்றுவிடப்பட்டது. இப்படி விதையை நாற்றங்காலில் தெளிவாகவிடுவதால் நாற்றுக்கள் (கேழ்வரகு) கேப்பைபோல் பட்டை உறப்பாயும் செழிப்பாயும் வந்தன. இந்த நாற்றை சுமார் 39-வது நாளிலிருந்து 40 நாளைக்குள் 6 அங்குலத்துக்கு ஓர் ஒற்றைநாற்றாக நட்டார்கள். இப்படிப் பொறுக்கியெடுத்த விதையைத் தெளிவாக நாற்றுவிட்டு 40 நாளுக்குள் ஒற்றைநாற்றாக நடப்பட இந்த நாற்றானது அதற்கு முந்தியவருஷம்போல் அல்லாமல் ஒவ்வொரு தூறிலும் சராசரி 20-முதல் 40-வரை கிளைகட்டி ஏகரா 1-க்கு சுமார் 1200 படிவரை கண்டுமுதல் கிடைத்தது. அக்கம்பக்கத்திலிருந்த சமுசாரிகளுக்கு ஏகராவுக்கு சராசரி 600 படி கிடைத்திருக்கிறது. முதல் வருஷத்தில் பாரத்தில் ஒற்றைநாற்று நட்டுப் பயிர்செய்து பலன்தந்ததை அறிந்தும் பூமிக்கு அதிக உரம் போட்டதினால் சர்க்கார் பாரத்தில் அதிகம் விளைந்தது என்று சொல்லிக்கொண்டு பாரத்து உத்தியோகஸ்தர் சொல்லை நம்பாமல் சமுசா

ரிகள் மோசம்போனார்கள். அதற்காகச் சென்றவருஷம் உரம்போட்டுப்போதெல்லாம் அந்தக்காலத்தில் எதிர்ப்படும் ஒரு சமுசாரியையோ அல்லது சமுசாரிகளையோ வைத்து வயல்களுக்கு எருவிடப்பட்டது. பாரத்தில் எருவிடுவதெல்லாம் அவ்விடத்தில் சமுசாரிகள் செய்வதுபோலவேதான். அவ்விடத்தில் நன்செய்க்கு பலர் பலவித எருக்கள் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் நன்செய்க்கு இடும் எருக்களில் எதுசிலாக்கியம் என்றறியும்பொருட்டு ஒவ்வோர் எருவையும் கால் கால் ஏகராவில் பரிசோதனை செய்யப்பட்டது.

அந்த எருக்களாவன :—

1. முத்துக்கொட்டைப் பிண்ணாக்கு ஓர் ஏகராவுக்கு ஒருபாரம் வீதம்
2. மணிலாக்கொட்டைப் பிண்ணாக்கு.
3. அவுரிச்சக்கை.
4. மாட்டுச்சாணி.
5. மணிலாக்கொட்டைக்கொடி.
6. எருக்கந்தழை.
7. பூவரசுமுதலான இதர தழைகள்.

மேற்சொன்ன எருக்களின் தாரதம்மியங்கள் அறியும்பொருட்டு எருவில்லாமல் கால் ஏகராவிலும் சாகுபடி செய்யப்பட்டது.

இதில் அவுரிச்சக்கையில் ஏகராவுக்கு 1144; எருக்கந்தழை போட்டதில் 1072; எருவிடாத பயிரில் சராசரி 764.

இந்த எருப்பரிசோதனைகள் இரண்டு வருஷகாலமாய் நடந்துவருகின்றன. அஃதாவது எருவிடாத நிலத்தில் இரண்டு வருஷகாலமாக எருவில்லை. அப்படி எருவில்லாமற்போனபோதிலும் எருவிட்டுச் சமுசாரிகள்செய்த பயிரிலிருந்துவந்த மாசூலைவிட விதையைப் பொறுக்கியெடுத்து நாற்றங்காலில் விசாலமாக நாற்றுவிட்டு ஒற்றை நாற்றாக நடப்பட்ட பயிரிலிருந்து கிடைத்தமாசூல் மிகுதி. ஆனால், சிலபேர் ஒற்றை நாற்றை நட்டு இவ்வளவு கண்டுமுதலிருக்க இரண்டு நாற்று சேர்த்துப்போட்டால் ஒருவேளை கண்டுமுதல் இரண்டு மடங்கு ஆகாமற்போனாலும் கொஞ்சமேனும் மிகுதியாகக் கிடைத்தாலும் அப்படி நடுவது நலமல்லவா என்று கேட்கவுங்கூடும். அப்படி இரண்டு நாற்றுச் சேர்த்தும் 3 நாற்றுச் சேர்த்

தும் சர்க்கார் பண்ணையிலேயே சமுசாரிகள் பயிரிடுமாதிரி 6 அல்லது 8 நாற்றுச் சேர்த்தும் நட்டார்கள். இப்பொழுது அறுவடையான வருஷத்திலும் பரிசோதித்தோம். தவிரவும் ஒற்றை நாற்றுக்காக 6 அங்குலத்துக்கும் 9 அங்குலத்துக்கும் நட்டும் பரிசோதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், பாருங்கள், ஒரு நாற்றானது தனிமையாகக் காற்றோட்டமாயிருக்குமேயானால் அது பெரியபுற்றாகி அதிகக் கிளைப்புடன் நல்ல கதிர்களுடன் வருவதை நாமெல்லோரும் பார்த்திருக்கிறோம். அதை அனுசரித்து காற்றோட்டங்கொடுக்க நெற்பயிர் சாலைசாலையாய் நடப்பட்டது. இதிலும் கால் ஏகராவில் நெருங்கிய சாலையும் (அதாவது 8 அங்குலத்துக்குச் சாலைகளும்) மற்றொரு கால் ஏகராவில் ஓர் அடிக்கு ஒரு சாலையாகவும் நாற்று நடப்பட்டது. ஆனால், சாலையில் நெற்பயிர் இரண்டு அல்லது மூன்று அங்குலத்துக்கு ஒரு பயிர் நடப்பட்டது. இது எல்லாவற்றிலும் அரை அடி உயரமாய்வளர்ந்து நீண்ட கதிர்களுடன் வந்தது. இதில் களை எடுப்பது மிகவும் சுலபம். இதிலிருந்து ஏகராவுக்கு 1200 படிக்குமேல் கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் இரண்டு மூன்று சேர்த்து நட்ட நடுகையிலிருந்து சராசரி ஒரு ஏகராவுக்கு 900 படிக்குமேல் கிடைக்கவில்லை. இவ்வாறு நாற்றுக்களை அதிகப்படுத்தி நடுவதினால் ஏன், தூறுகட்டுகிறது குறைகிறது என்று யோசிப்போம். ஒவ்வொரு பயிரும் தனது வேரைத் தன்னைச்சுற்றிலும் பரவவிட்டு ஆகாரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறது. நிலத்திலுள்ள ஆகாரத்துக்குத்தக்கபடியும் ஒரு பயிருக்கும் மற்றொரு பயிருக்குமுள்ள இடைவெளிக்குத் தகுந்தபடியும் பயிர்கிளைத்துத் தூறுகட்டுகிறது. ஒரே இடத்தில் இரண்டு நாற்றுச்சேர்த்து நடும்பட்சத்தில் அந்தவிடத்திலுள்ள ஆகாரத்தை அந்த இரண்டு நாற்றுக்களும் பாகஞ்செய்துகொள்ளுகின்றன. இதேமாதிரி நாற்று அதிகப்பட அதிகப்பட ஒவ்வொரு பயிர்க்கும் கிடைக்கும் ஆகாரம் குறைகிறது. ஆகாரம் தகுந்தபடி கிடைக்காததால் பயிர் கிளைக்கிறதில்லை. தவிரவும் ஒவ்வொரு பயிர்க்கும் தகுந்த காற்றோட்டம் இருந்தால்தான் அதன்வேர் பரவும். அடர்த்தியாய் நட்ட முடியின் மத்தியில் காற்றுச்செல்வதற்கு வழியில்லை. ஆகையால் அதிகநாற்றுச்சேர்த்து நட்டவிடத்தில் கிளைப்பு குறைந்து பயிரும் மெலிந்து இருக்கும். ஆகையால் அதிக

நாற்றுச்சேர்த்து அடர்த்தியாக நடுவதில் பலன் இல்லையெனத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இப்படி ஒற்றை நாற்றுநடுவதில் மாசூல் லாபம் என்று தெரிந்தபிறகு இதனால் மற்றுமுள்ள குணதோஷங்களையும் ஆராய்ந்துபார்ப்போம். ஓர் ஏகராவில் ஒற்றை நாற்றுநட எவ்வளவு படிநெல் வேண்டியதெனக் கவனிப்போம்; ஒருஏகராவில் ஒரு அடிக்கு ஒரு நாற்றுநட 4840×9=43560 அஃதாவது 45000 நாற்றுவேண்டியது; அரை அடிக்கு ஒன்றுநட 45000×4=180000 நாற்று வேண்டியது. ஒன்று தப்பாமல் முளைப்பதாயிருந்தால் 180000 நெல்வேணும்; ஒருபடி கருடன்சம்பா நெல்லை எண்ணிப்பார்த்ததில் 54400 நெல் இருக்கிறது. 6-அங்குலத்துக்கு ஒருநாற்று நடவேண்டுமானால் $3\frac{1}{2}$-படி நெல்விதை போதுமானது. இதற்குமேல் அவரவர்கள் நெல்விதையைப் பொறுத்தும் சில சேதங்களை உத்தேசித்தும் 6-படி விதைவரை ஒரு ஏகராவுக்குப் போடலாம். நெல் சிறியதானால் $3\frac{1}{2}$-படியும் வேண்டியதில்லை. ஆகையால் ஒற்றைநாற்று நடுவதினால் அந்தந்த ஊர்வழக்கத்துக்குத் தக்கபடி விதை லாபம் இருக்கிறது. அதாவது ஏகராவுக்கு 36 - 40 படி விதையில் விதை எப்பொழுது குறைகிறதோ விதைக்க நல்ல விதைகளைப் பொறுக்கியெடுக்கவும் நன்றாகக்காயவைத்துக்கொள்ளவும் இடமுங்காலமுங்கிடைக்கும். விதைகளைப் பொறுக்கி வைப்பதிலுள்ள குணகுணங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. ஆனபோதிலும் அதில் சமுசாரிகள் கொஞ்சமேனும் கவனம் செலுத்தாததினால் பலவகைகளிலும் நஷ்டம் அடைகிறார்கள்.

ஆகையால் நல்லபயிரைத் தெரிந்தெடுத்து அதில் நல்ல திறமானகதிர்களிலிருந்து விதையை எடுத்துவைத்துக்கொள்ளவேணும். ஒற்றைநாற்று நடுவதற்கு முடிகள் குறையுமாகையால் நாற்று பிடுங்குவதிலும் லாபமுண்டு. நாற்றுப் பட்டை உறப்பாயிருப்பதால் கேப்பை நடவுமாதிரி ஒவ்வொரு நாற்றாக நடுவதில் பிரயாசையில்லை. ஆகையால் ஒவ்வொரு நாற்றாக நட்டுப் பயிர்செய்வதில் அநுகூலமேயொழியப் பிரதிகூலம் கிடையாது. எவ்வளவு தூரத்துக்கு ஒருநாற்று நடவேணுமென்ற சங்கதி பூமிசாரம் முதலான அநேக காரணங்களைப் பொறுத்திருப்பதால் தங்கள் தங்கள் பூமியில் நாற்றை கிட்டவும் எட்டவும் நட்டுத் தீர்மானித்துக்கொள்ளவேண்டியது. தற்காலம் நாட்டு நடவுமாதிரி நடுவதினாலேயே எனக்கு ஏகராவுக்கு 1200 படி கண்டுமுதல் கிடைக்கிறது. நான் ஏன் ஒற்றைநாற்று நடவேண்டுமென்று சிலபேர் கேட்கலாம். விளைவு பூமிசாரத்தை ஒத்தது. பானூரில் சமுசாரிகளுக்கு 700 அல்லது 800 படி கிடைத்தலால் ஒற்றைநாற்று நடுவதில் கண்டுமுதல் அதிகப்பட்டிருக்கிறது. பூமி சாரத்தினால் நாற்று நடவினாலே 1200 படி கிடைக்கக்கூடுமானால் ஒற்

*

றைநாற்று அந்தப் பூமியில் நட்டால் கண்டுமுதல் அதிகப்படும் என்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோ?

தவிரவும் கருடன்சம்பா ஒற்றைநாற்றாகப் பயிரிட்டோமென்று சொன்னேன், அதுமாத்திரமல்ல.

மிளகுசம்பா, சின்னச்சம்பா, முத்துச்சம்பா, மல்லிகைச்சம்பா, சீரகச்சம்பா, வெள்ளைச்சம்பா, வெள்ளைச்சிறுமணி, ஆனைக்கொம்பன், பூம்பாளை, கோணமணி, சடைச்சம்பா, சின்னகுசுமா முதலான 12 நெல்வகைகள் அநேக ஊர்களிலிருந்து தருவித்து 9 அங்குலத்துக்கு ஒரு நாற்றாக நட்டுப் பயிர்செய்ததில் விதை பொறுக்கியெடுக்காமலிருந்தபோதிலும் நல்ல நாற்றுகளை மாத்திரம் நட்டதால் நல்லபலனையே கொடுத்திருக்கிறது. இந்த வகைகளிலும் சமுசாரிகளுக்கு விதைக்காகக்கொடுக்க நெல் எடுத்துவைக்கப்பட்டிருக்கிறது; பங்கு நெல் புதிதானபடியால் தபால்சார்ஜ் உள்பட ஒரு ரூபா நெல் சமுசாரிகளுக்குக் கிரயமில்லாமல் கொடுக்கும்படிக்கு டிபார்ட்மெண்டார் உத்தரவு செய்திருக்கிறார்கள். ஒற்றை நாற்றுப்போட்டு அனுபவமில்லாத சமுசாரிகள் எல்லோரும் தங்களுடைய அபிவிருத்தியைக் கருதி அவரவர்களுடைய பூமியில் விஸ்தீரணத்துக்குத் தகுந்தது போல் பொறுக்கியெடுத்த விதையைக்கலககை நாற்றங்காலில் விதைத்துக் கார்நெல்லானால் 18—20 நாளுக்குள்ளும் சம்பாவானால் 35—40 நாளுக்குள்ளும் கொஞ்சப்பூமியில் ஒற்றைநாற்றாக நட்டு முதலில் பரிசோதனைசெய்தால் அதன் அனுகூலம் தெரிந்து அபிவிருத்தியடைவார்களென நம்புகிறேன்.

CAMP—KOILPATTI, *17th March 1909.* (Signed) S. SUBRAMANIA AIYAR, *Manager.*

௨

திருச்சிற்றம்பலம்.

தனிச்செய்யுட்கோவை.

திருவள்ளுவர் பாடல்.

இதனடியிற் காட்டியுள்ள செய்யுட்கள் ௬-ம் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரால், இயற்றியுள்ளனவாகக் குறிக்கப்பெற்று நம் சங்கத்துள் உள்ள சைவசமய சாத்திரங்கள் பலவற்றை யெழுதிக்கோத்துள்ள ஓர் ஏட்டினிடையே கண்டனன்.

இவற்றின் முதற் செய்யுள் மட்டுமே தனிப்பாடற்றிரட்டுப் புத்தகத்துட் கண்டதன்றி, அதன்றொடர்பாயுள்ள மற்றைச் செய்யுட்கள் இதுவரை வெளிவந்தனவாக எற்குத் தோற்றவில்லை. இச்செய்யுட்கள் திருவள்ளுவநாயனார் கடைச்சங்கத்திற்குச் சென்ற காலத்து அவரை அச்சங்கத்திலுள்ள புலவர்கள் நீர் "எந்த ஊர்" என்றுகேட்க, திருவள்ளுவர்;

எந்தவூ ரென்றீ ரிருந்தவூர் நீர்கேளீர்
அந்தவூர்ச் செய்தி யறியீரோ—அந்தவூர்
முப்பாழும் பாழாய் முடிவிலொரு சூனியமாய்
அப்பாழும் பாழா யறும். (௧)

என்னும்பாடலைக் கூறியருளினர்; அதுகேட்ட புலவர்கள் இவர் "ஞானி"யென்றனர். அதற்கு விடையாக வள்ளுவர்;

ஞானவா னென்றீ ரென்னை நாதவிந் துவுங் கடந்து
கானிலை வரையுஞ் சுட்டுக் கடுவெளி பரமா னந்தந்
தானெனு மறிவு தானுந் தவிர்ந்துதன் வசமுங் கெட்டு
மோனமுங் கடந்திட் டப்பால் முடிந்தவர் ஞானி யாவார். (௨)

என்னும்பாடலைக் கூறியருளினர். உடனே புலவர்கள் இவர் "ஐய" ரென்றனர். அதற்கு விடையாக வள்ளுவர்;

ஐயரென் றுரைக்க நாயேற் கடுக்குமோ வருளி லான்மா
உய்யமும் மலங்க ளைந்திட் டுயிர்பர வெளியி லாக்கிப்
பொய்யொடு களவு மற்றைம் புலன்களை யொடுக்கி வானின்
வெய்யவன் மதியம் போல விரவுவ ரைய ராவார். (௩)

என்னும் பாடலைக்கூறலும் புலவர்கள்கேட்டு மிகமகிழ்ச்சியுற்று "இரு"மென்று உபசரித்தனர்; அதற்கு உத்தரமாக;

இருமென வுரைத்தீ ரென்னை யேற்குமோ வேழை யேற்குத்
தருபொரு ளுணர்ந்து சைவ சமயமு மளைந்து நீங்கி
மருட்டரு வினையும் போக்கி மாசிலா வுண்மை ஞானம்
பெருகின ரிருப்ப ரீது பெறுதவ ரிருப்ப ரோதான். (௪)

என்னும்பாடலை வள்ளுவர் நுண்ணுணர்ச்சியாலே கூறியதைக்கேட்டப்புலவர்கள் "போம்" என்று சொல்லினர்; அதற்கு அத்தியற்புதமாக வள்ளுவர்;

போமென வுரைத்தீ ரென்னைப் பொறியொடு புலன்க ளைந்து
மாமெனு மசபை யோடு மங்ஙனே நிறுத்திக் கொண்டே
யேமமும் யாம மற்றே யிரவொடு பகலு மற்றுச்
சோமனூர் பதியை விட்டுத் துறந்தவர் போவ ரன்றே. (௫)

என்னும்பாடலைக் கூறியருளினர். பின்னும் புலவர்கள் "நில்லும்" எனச்சொல்லினர். அதற்கு விடையாக,

நில்லுமென் றுரைத்தீ ரென்னை நேசபா சங்க ளைந்து
புல்லறி விடும்பாங் காரம் புலைகொலை களவு மற்றுச்
சொல்லிய வுண்மை ஞானச் சுழுமுனை முடிவின் மீதே
யெல்லையுங் கடந்திட் டப்பா லேகமா னவர்க ணிற்பார். (௬)

என்னும்பாடலை வள்ளுவர் கூறி முடித்துப்பின்னர்த் தாம் கொண்டு வந்திருந்த தமிழ்வேதமாகிய திருக்குறளை அப்புலவர் முன்னரங்கேற்றினரென்பது கர்ணபரம்பரைக்கேள்வி.

பொ. பாண்டித்துரை.

உ.
சிவமயம்.

திருவள்ளுவர் பரிமேலழகருரை.

திருவள்ளுவரையும், பரிமேலழகருரையையுஞ் சுட்டிச் சென்ற பங்குனிமாசச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையிலே பத்திராதிபர் எழுதிய குறிப்புரைகளை விருப்பொடும் நோக்கினும். அவ்வுரைகளுள்ளே சில, திருக்குறளுரை படிப்பவர்க்குப் பயன்படத்தக்க நயம்பொருந்தி விளங்குறினும் சிலபல, தடைநிகழ்ச்சிக்கிடனாய் நமக்குப் புலப்படுகின்றன. அவைகளை ஈண்டே எழுதுதும். இதனால் அவர்க்கும் நமக்கும் வரக்கடவதோர் இழுக்கில்லை! "தெரியுங்கா-லின்மையரிதே வெளிறு" என்னுந் திருக்குறட்பாகத்தை அறிஞராயுள்ளார் யாவரும் அறிவர்.

க. பத்திராதிபர் ஏலேலசிங்கன் செயல்கூறிச் "சிங்கன் என்பது சிங்களத்தையாண்ட அரசர்புனைந்த சிறப்புப்பெயர்களுள் ஒன்றும். இதனை அவ்வரசர் கூட்டத்தில்வரும் பராசசிங்கன், இராஜசிங்கன் முதலியவற்றால் உணர்க" என்றார். இதற்குப் பிரமாணம் யாது? பரராசசிங்கன் என்பது "இகலரசரேறு" என்புழிப்போலப் பகைத்திறந்தெறும் பெருவலி புலப்பட இட்டுக்கொண்டதோர் இயற்பெயர். சிங்கன் என்பதனைச் சிறப்புப்பெயர் என்று கொள்ளுங்காற் பரராசன் என்பதே இயற்பெயராய் முடியும். முடியவே வழக்குடன் முரண்படலும் வரும். இராஜசிங்கன் என்பதுமது. பரராசசிங்கனுவான் யாழ்ப்பாணத்திருந்து அரசியல்புரிந்து தமிழ்மொழியையும் வளர்த்துவந்த அரசர்குழாத்துள் ஒருவன்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

இன்னங் கலைமகள் கைம்மீதிற் புத்தக மேந்தியந்தப்
பொன்னம் புயப்பள்ளி புக்கிருப் பாளென்ன புண்ணியமோ
கன்னன் களந்தைக் கவிவீர ராகவன் கச்சியிலே
தன்னெஞ்ச மேடெனக் கற்றா னொருமுத் தமிழையுமே.

(தமிழ்நாவலர் சரிதை)

விருத்தம்.

வீரகன் முத்தமிழ் வீர ராகவன்
வரகவி மாலையை மதிக்கும் போதெலாம்
உரகனும் வாணனு மொருங்கு தோன்றினாற்
சிரகம் பிதஞ் செய்ய லாகுமே.—(தமிழ்நாவலர் சரிதை).

இவையிரண்டும் அந்த அரசர்குழாத்துள் ஒருவர்பாடிய கவிகள். அப்பொழுதைப் புலவர் பலர் தமிழரசர் என்றே இவரைப்பாடுவர். இவர்மேற் பிரபந்தம்பாடிப் பொற்பந்தம்பெற்ற தொண்டைநாட்டுக் கவிவீர ராகவமுதலியாரும் தமிழரசர் என்றே இவரைக்கொண்டார். இவரெல்லாம் சிங்களவரசர்கூட்டத்தவராகச் சேர்த்து வழங்கப்படுவாரல்லர்.

உ. "வள்ளுவன் றனக்கு வளர்கவிப் புலவர்முன் - முதற்கவி பாடிய முக்கட் பெருமான்"என்று கல்லாடத்திலே இறையனாரைக்

கூறலால் இறையனார்கவி வள்ளுவமாலைக்கு முதற்கவியாகி வரல்வே ண்டும் என்றார். இறையனார்கவி இப்போது யாண்டு நிற்கின்றது? இடைகடைகளுள்ளே ஒன்றிலே நிற்கின்றதா? சங்கப்புலவர் கவி வரிசையிலே தலைக்கணின்று முதற்கவியாகவில்லையா? "புலவர்முன் முதற்கவி" என்பதும் அதனையே அறிவுறுத்திற்று. அல்லதூஉம் "முதற்கவி" என்பது ஏழாவது விரித்தற்கும் இசையும். அசரீரி யும், நாமகளும் கூறிய கவிகள் புலவர்கவிவரிசையிற் சேர்க்கப்படுவ னவும், இறுதியிலே வைக்கப்படுவனவுமல்ல. அவையும் மாலையிற் கோவையாதற்பாலன. ஆதலின் அங்ஙனமாயின.

௩. "சஅ-வது குறள் விசேடவுரையிலே— "விருந்தொக்கறு னென்றாங்கு" என்பதன்கணுள்ள "என்றவென்பது விகாரமாயிற் று" என்பது அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது. இவ்வாக்கியம் ஏட்டுப்பிரதிகளில் இல்லை. உஎ-ம் குறளில் "சுவையொளியூறோசை நாற்றமென்றைந்தின்" என்புழி "என்றைந்தின்" என்னும் இடத் தும் இவர் இங்ஙனம் எழுதாமை காண்க." என்றார்.

"பாலொடுநீர் கலந்தற்றே" என்பதனுரையிலே "கலந்ததற்று என்பது விகாரமாயிற்று" என்றவர் இங்கே "என்ற என்பது விகாரமாயிற்று" என்றாரோ? இவ்வாக்கியம் நிற்றலால் வருங் குற்றம் யாது? "அரங்கின்றி வட்டாடியற்றே" என்புழி வாளா சென்றவர் "இறந்தாரை யெண்ணிக்கொண்டற்று" என்பு ழிக் "கொண்டால் என்னும் வினையெச்சம் கொண்டு எனத் திரிந்து நின்றது" என்று கூறவில்லையா? "வட்டாடியற்று" என்பதும், "கொண்டற்று" என்பதும் ஒருவகை முடிபுடையனவல்லவா? ஒரு வகை முடிபுடையவைகளை வேண்டுங்கால் தனித்தனி கூறலும் முன்னாக பின்னாக ஒன்றிற்கூறி மற்றைய உய்த்துணரப்படும் என்று வாளாவிடுதலும் இவர்க்கு வழக்கென்க. சில பிரதிகளிலில்லாமை சிலபிரதிகளில் இருத்தலை விலக்காது. பொருந்துமாறு அவசியம். தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஏட்டுப்பிரதிகளும் பலவகை. அவையெல்லாம் ஒருவர் பார்வைக்கு அகப்படல் அரிது.

௪. "இனி ககஅ-ம் குறளின் விசேடவுரையிலே "சான்றோர் சீர்தூக்கலாவது தடைவிடைகளாற் கேட்டவற்றை ஊழான் உள்ள

வாறுணர்தலாகவும்'' என அச்சிற் காணப்படுகின்றது. ஏட்டுப்பிரதிகளிலே "தொடைவிடைகளாற் கேட்டவற்றை'' எனக்காணப்படுகின்றது. இதுவே மிகப்பொருத்தமானதும், பரிமேலழகர் கருத்தும் என்பதை—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வாகைப்படலம் அவையமுல்லையில் வரும் "தொடைவிடையூழாத் தொடைவிடைதுன்னித் - தொடைவிடையூழிவை தோலா'' என்னும் பாட்டானும், அதனுரையானும் நன்கு தெளியலாம்'' என்றார்.

ஏட்டுப்பிரதிகளிலும், வெண்பாமாலையிலும் "தொடைவிடை'' என்றிருத்தலால் "தடைவிடை'' என்னும் பாடம் தவறென்பதே இதன் சுருக்கம்.

"தடை - ஆக்ஷேபம், விடை - சமாதானம்''என்பது ஆறுமுக நாவலரவர்கள் குறிப்புரை. தடைவிடைஎன்பது சித்தியார் முதலாஞ் சூத்திரம். ௩௧-ம் கவியுரையிலுஞ் சிவஞானமுனிவராற் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆசாரியதண்டிகள் காவ்யாதர்சத்திற் கூறிய "ஆக்ஷேபம்'' என்னும் ஆரியபதம் வீரசோழியகாரராலே "தடைமொழி'' எனவும், தண்டியலங்காரகாரரால் "விலக்கு'' எனவும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. விலக்கு எனினும் தடை எனினும் ஒக்கும். தொல்காப்பியரும் "விடுத்தலும் விலக்கலும்'' என்பர். எழுச்சிக்கு எழல் என்பதும் எழில் என்பதும் பெயர். "நுண்மாணுழைபுலமில்லானெழினலம்'' என்புழி நோக்கி எழல் என்பது விலக்கப்படுவதன்று. திதலை என்பதனை நோக்கித் "திதனி'' என்பதனை விலக்கலாமா? திதனி என்பதுந் தேமல், "அலர்முலையாகத்தாரெழிற்றிதனி'' (கலி. பாலை. ௧௩) "சாகஞ்சிலீமுகஞ் சார்ந்தன்றே விற்கணையும் - வேகம்பகைக்கழிந்து'' என்னும் வண்டுவிடுதூது சரகம் என்பதனைத் தடுக்குமா? சரகம் என்பதும் வழக்கு. இரண்டும் வண்டு. இங்ஙனம் உறுப்பாலொத்து மயக்குவ பல. "தொடைவிடை'' என்பது மயக்கினுந் "தடைவிடை'' என்பது தடைப்பட்டற்பாலதன்று. மகாசன சம்மதம்.

௫. "௪௬௩-ம் குறளின் விசேடவுரையிலே "ஐம்புலவின்பங்களாரத்துய்க்கும் மேன்மையுடைய'' என்றிருக்கற்பாலது "துய்க்கும் மேன்மையுடைய'' என்றுள்ளது'' என்றார்.

அவர் சொல்லிய நெடின்முதலுடைய "மேன்மை" என்பது நாம் வைத்திருக்கும் அச்சுப்பிரதியிலே மென்மை எனக் குறின்முதலுடையதாய் நிற்கின்றது. நம்பிரதி ஆறுமுகநாவலரவர்கள் யுவ ௵ அச்சிட்டது. பத்திராதிபர் வைத்திருக்கும் பிரதியை அச்சிட்டவர் யாவர்? அச்சிட்டவர் பெயர்கூறாது "அச்சுப்பிரதி" என்று பொதுப்படச் சொல்லுவது ஐயம் விளையாதா? துறவறத்தை நோக்க இல்லறம் மெல்லியதாகுமன்றி எளியதாதலில்லை; துறவே வலியது. "நற்றவம் பரவுநால நாமுடனிறுப்பின் வைய - மற்றமிறவத்திற்கென்று மையவியனைத்துமாற்றாது" (சிந். முத். துறவுவலி) ஆதலின் எண்மை என்பது பொருந்துமாறு எங்ஙனம்? எண்மை - இழிதகவு; இல்லறம் இழிதகவுடையதன்று.

௬. ௬௯-ம் குறளுரையிலே "கவானின்கட்கண்ட பொதுவுவகையினும்" என்ற பாடம் "கவானின்மகற் கண்டபொழுதையுவகையினும்" என ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. "கவான்மகற் கண்டதாய் மறந்தாங்கு" என்னும் நாலடியின் சொல்லையும் பொருளையும் இப்பாடம் நன்கு தழீஇநிற்றல் உய்த்துணர்க" என்றார்.

உய்த்துணருங்காற் பத்திராதிபர் கொண்டபாடம் பொருந்தாது. நாலடியில்வருஞ் சொல்லையுந் தழுவினாராயின்; கவான் என்னாது "கவானின்" என்றெழுதார். சுருங்கக்கூறும் இவர்க்கு மகன் என்பது மிகைபடக்கூறலாகும். ஒருகால் விளங்கக்கூறினும் வாக்கியம் வழுவாமல் "மகனைக் கவானின்கட்கண்ட" என்றே எழுதுவர். பொதுவுவகையின்றிச் சிறப்புவகையுங் கூறார். உரையோடு சேர உய்த்துணர்க.

எ. "எஅ-ம் குறளில் "வன்பாற்கண்" எனவும், உரையில் வன்பால் - வன்னிலம் எனவும் காணப்படுகின்றன. ஏட்டுப்பிரதிகளிலே "வன்பார்க்கண்" என்றே உள்ளது. பால் - நிலம் என்பதினும் வன்பார் வன்னிலம் என்பது பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது" என்றார்.

வன்பால் என்பது வன்னிலங்களாகிய குறிஞ்சியையும் பாலையையும் குறிக்கும். "வன்பால் குறிஞ்சியும் பாலையு மாகும்" என்னுந் திவாகரமும் உண்டு. ஆயினும் பொதுவே வன்னிலம் என்றார்,

அவற்றுள் கடுநிலம் குறித்தற்பொருட்டு. கொடிய பாலைநிலத்துள்ள வற்றன் மரந்தளிர்த்தல் அரிதேயன்றோ! கந்தபுராணகாரரும் "வன்பாலதான வடபால்" என்றார். பால் என்பது பகுதி என்னும் பொருட்டு. இனிப் பார் என்னுஞ் சொற்கும் நிலம் என்னும் பொருட்கும் ஆற்றலும் இல்லை. சார்பு முதலிய இயைபினால் அப்பொருள் பயப்பினும் ஈண்டைக்கு ஏலாது.

அ. "௩௮-ம் குறளிலே "வீழ்நாள்படாமை" என அளபெடுக்கற்பாலது பிழைப்பட்டுக் காணப்படுகின்றது" என்றார்.

எம்முடைய பிரதியிலே அது பிழைப்பட்டுக் காணப்படவில்லை. "படாஅமை" என அளபெடை அறிகுறியாகிய அகரம் புலப்பட நன்கு விளங்குகின்றது. தவறிய பிரதிகளும் அச்சுப்பிழை என்று கொள்ளற்பாலன.

௯. "௨௨௫-ம் குறளில் "ஆற்றுவாராற்றல்" என்பது. "ஆற்றுவார்க்காற்றல்" எனவுமுள்ளது. "ஐந்தவித்தானாற்றல்" என்பதில் நான்கனுருபை விரித்தவர் "ஆற்றுவாராற்றல் என்புழியும் விரியாமற் போகாராகலின் பின்னைய பாடமே பாடம்போலும். இவ்வாறே மற்றுஞ் சிலவுள" என்றார்.

ஆற்றுவாராற்றல் என்பது, நான்காவதாயினும், ஆறாவதாயினும் தோன்ற நின்ற பொருட்டொகை; நான்கும் ஆறும் "சாத்தன் மகனிவன்" என்றாற்போல ஈண்டு வேறல்ல. உரைகாரர் நான்கு தோன்ற விரித்தார். தொகையால் வேறு பொருடோன்றி மயங்குமாறு நிற்பதுவே உருபு விரித்துக் கூறற்பாலது. இஃது அங்ஙனமில்லாமையால் "உருபு விகாரத்தாற்றொக்கது" என்பது கூறாராயினர். "ஐந்தவித்தானாற்றல்" என்பதுவோ தொகையாலே மயக்கங் கொடுக்கின்றது. ஆதலின் உருபுவிரித்தே கூறல்வேண்டும். "மயக்கங்கொடுக்கு மத்தொகையிருவகை வழக்கினுமாகா" என்று இலக்கணக்கொத்து நூலாரும் கூறுவர். (இலக்கணக்கொத்து. ஒழிபி. ௬) விரிக்கவேண்டிய உருபினை விரியாமையால் வரும் வழுவிற்குப் பரிகாரமாகவே ஆண்டு உருபு விகாரத்தாற்றொக்கது என்றார். இவ்வேறுபாடு நோக்காமல் ஈண்டும் அங்ஙனம் கூறாமையால் "ஆற்றுவார்க்

*

காற்றல்" என உருபு விரிந்து நிற்கும் பாடமே உள்ளபாடம் என்று கொள்ளுதல் நன்றுதானே? அன்றியும் "ஆற்றுவார்க்காற்றல்" என்னும் பாடம் பின்வரும் "மாற்றுவாராற்றல்" என்னும் எதுகை நயத்தையுங் கெடுத்துச் சந்தபங்கமும் வருவிக்கும். உருபு தொக்குழியெல்லாம் விகாரத்தாற்றொக்கது எனலும் வேண்டும். ஆதலின் முன்னையபாடமே உள்ள பாடமாகும். இன்னும் கூறுதும்.

பரிமேலழகர் "ஐந்தவித்தானாற்றல், என்புழியும், "ஆற்றுவாராற்றல்" என்புழியும் நான்கனுருபு விரித்தாராகவும், "விரியாமற்போகார்" என்றது புலப்படவில்லை. இவ்விரண்டிடனுங் குவ்வுருபு விரியுமாயினுந் தனைநிலை கெடாது சந்திப்படும். இங்ஙனமாகவும் இன்றொலி காரணமாக "ஐந்தவித்தானாற்றல்" என்புழிக் குவ்வுருபை மறைத்துக்கூறிய நூலாசிரியர் "ஆற்றுவாராற்றல்" என்புழி விரித்துக் கூறுவாரா? ஈண்டும் இன்றொலி வேண்டுமே. "தூதுரைப் பான்பண்பு" என்புழியுரையையும் நோக்குக.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

ஸ்ரீ:

பத்திராசிரியர் குறிப்பு.

ஸ்ரீமத்- அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள், திருவள்ளுவரைப் பற்றிய என் குறிப்புக்களிலே ஏற்பவற்றைக்கொண்டு, ஏலாதவெனச் சிலவற்றில் தம் ஆக்ஷேபங்களைக் குறித்துவிடுத்த விஷயம் மேலே பிரசுரிக்கப்பட்டது. என் குறிப்புக்களுள்ளே, பிள்ளையவர்களால் மிகுதியுந் தடைநிகழ்த்தப்பெற்றவை, பரிமேலழகருரைப் பாடபேதங்களாக யான் குறித்தனவே. அத்தடைகளிலே சில வியவகாரச்செறிவால் விளக்கம்பெற்றிருப்பினும், வேறு சில அங்ஙனமின்றி ஆக்ஷேபித்தற்கு இடனாகின்றன. அவை வருமாறு:—

பிள்ளையவர்கள் விஷயத்தின் ௪-ம் குறிப்பு:—"சமன்செய்து" என்னுங் குறளின் விசேடவுரையிற் "சான்றோர் சீர்தூக்கலாவது,

தடைவிடைகளாற் கேட்டவற்றை ஊழான் உள்ளவாறுணர்தலாகவும்" என்று அச்சுப்பிரதிகளில் உள்ளபாடம், "தொடைவிடை" என இச்சங்கத்துள்ள பலநாட்டுப் பிரதிகளிலும் காணப்படுவதைக் குறிப்பிட்டு, 'இதுவே மிகப்பொருத்தமானதும் பரிமேலழகர் கருதியெழுதியதும்' என்பதற்கு மேற்கோளுங் காட்டினேன். இப்படி எழுதியதனால், "தடைவிடை" என்றபாடம் தவறென்பதே என் கருத்தெனக்கொண்டு, தடைச்சொல்லின் வழக்கைப் பிள்ளையவர்கள் பெரிதும் வலியுறுத்தினார்கள்.

என் கருத்து, தடையென்னுஞ் சொல்வழக்கை ஆக்ஷேபிக்க வந்ததேயன்று; "தொடையென்பதே மிகப்பொருத்தம்" என்ற எனது முன்வாக்கியமே இக்கருத்தைப் புலப்படுத்தும். ஆயின், யான் கூறவந்ததாவது—பரிமேலழகர் அக்குறளுரையிற் கருதியது "தொடை" என்னும் வழக்கு என்பதேயாம். "சமன்செய்து" என்னுங் குறள் அவையத்தாரை நோக்கிக் கூறியதாகக்கொண்டு, உரையில், "சான்றோர் சீர்தூக்கலாவது, தொடைவிடைகளாற் கேட்டவற்றை ஊழான் உள்ளவாறுணர்தலாகவும்" என எழுதிய உரைகாரரது தொடர்மொழி, வெண்பாமாலையில், அங்ஙனமே அவைக்களத்துச் சான்றோர் தன்மைகூறும் "அவையமுல்லை" என்னுந் துறைக்குக்காட்டிய

"தொடைவிடை யூழாத் தொடைவிடை துன்னித்
தொடைவிடை யூழிவை தோலாத்—தொடைவேட்
டழிபட லாற்ற லறிமுறையேன் றெட்டின்
வழிபடர்தல் வல்ல தவை."

என்ற பாட்டில்வருஞ் சொல்லையும் பொருளையுந் தழுவிநிற்றல் காணலாம். இவ்வாறு, பரிமேலழகர், தம்முரையிலே, "முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி யவர்மொழியும், பொன்னேபோற் போற்றிக்"கொள்ளும் பெருவழக்கமுடையரென்பது ௧௧௦, ௧௨௦, ௧௩௦-முதலாய திருக்குறளுரைகளால் அறியப்படும். இங்ஙனம், முன்னோரது சொற்பொருள்களை உரைநடைப்படுத்தும் இவரதியல்பும், இங்குள்ள பலநாட்டுப் பிரதிகளிலும் "தொடை" யென்றே காணப்பட்டதும், வெண்பாமாலை அவையமுல்லையில் "தொடை

விடையூழா" என்றுள்ள சொற்பொருள்களே பரிமேலழகர் வாக்கியத்தில் அமைதலும் ஆகிய இவற்றை நோக்குமிடத்து "தொடை" என்னும் பாடமே பரிமேலழகர் கொண்டதென்பது தெள்ளிதாகின்றது. தொடைவிடை என்பவற்றுக்கு - அநுயோகமும் உத்தரமுமென்று பொருள்கூறுவர் வெண்பாமாலை உரைகாரர். அநுயோகம் - வினா, விசாரணை. இதனால் தடைப்பொருளுந் தொடைப்பொருளும் வேற்றுமையுடையதாமாறு காண்க. இங்ஙனம் வினா அல்லது விசாரணைப்பொருளில் தொடை என்ற அரிய சொல்வழக்கமுண்மை தெரியவருதலால்; அதனை நாம் எளிதிற் றள்ளிவிடுதல் முறையன்று.

௫-ம் குறிப்பு:—௪௬-ம் குறளுரையில் "ஐம்புலவின்பங்களாரத்துய்க்கும் மேன்மையுடைய இல்வாழ்க்கை" என்பது, பிரதிகளிலே "துய்க்கும் எண்மையுடைய" எனக் காணப்படுவதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். பிள்ளையவர்கள் "மேன்மையுடைய" என்ற பாடம் யாவர் அச்சிட்டதென்பதை யான் விளக்கவில்லையென்றும், நாவலரவர்களது பதிப்பில் "மென்மையுடைய" என்பதே உள்ளதென்றும் கூறினார்கள். சென்னையிற் சில வருஷங்கட்குமுன், பரிமேலழகருரையைப் பொருள்விளக்கத்துடன் விரிவாக அச்சிட்ட பிரதியை நோக்கி "மேன்மை" என்னும் பாடம் குறிக்கப்படலாயிற்று. இப்பாடம் சிறந்ததன்றென்பது எம்மிருவர்க்குமே ஒத்தது. ஆனால், "துய்க்கும் எண்மையுடைய" என்று யான் குறித்த பாடம் தவறென்பதும் "மென்மையுடைய" என நாவலரவர்கள் பிரதியிற்கண்டதே பொருத்தமென்பதும் பிள்ளையவர்கள் கருத்தாகவுள்ளன. இவ்விஷயமாக அவர்கள் எழுதுவன :—

"துறவறத்தை நோக்க இல்லறம் மெல்லியதாகுமேயன்றி எளியதாதலில்லை; துறவே வலியது. "நற்றவம் பாவ ஞால நாமுட னிறுப்பின் வைய - மற்றமி றவத்துக் கென்று மையவி யனைத்து மாற்றாது." ஆதலின் எண்மை என்பது பொருந்துமாறு எங்ஙனம் ? எண்மை - இழிதகைமை; இல்லறம் இழிதகவுடையதன்று" என்பவை.

பிள்ளையவர்கள் குறித்த இக்கருத்து முழுதும், ஆராயுமிடத்து விவாதத்துக்கிடமாகும். "துறவறம், மனத்தையும் பொறிகளை

யும் ஒறுத்தடக்கவல்ல அருமையுடைத்தாயவழியே, அவற்றை ஒறுக்கவேண்டாது ஐம்புலவின்பங்களாரத் துய்க்கும் எண்மையுடைய இல்வாழ்க்கை" என்பது யான் எழுதியபடி, பரிமேலழகர் நடை. இந்நடை, "துறவறத்தை நோக்க இல்லறம் மெல்லியதாகுமேயன்றி எளியதாதலில்லை: துறவே வலியது" என்ற பிள்ளையவர்கள் கருத்துக்கிசைய அமையவேண்டுமாயின், "துறவறம், மனத்தையும் பொறிகளையும் ஒறுத்தடக்கவல்ல வன்மையுடைத்தாய வழியே" எனவிருத்தல்வேண்டும். ஐம்புலவின்பங்களாரத் துய்க்கும் இல்லறத்தின் மென்மைக்கெதிராக, அங்ஙனந் துய்த்தலரிய துறவின்வன்மையைவைத்துக் காட்டுதலே பரிமேலழகர் போன்றார் நடைமுறையன்றி, அருமைச்சொல்லுக்குமுன் மென்மைச்சொல்லை விரோதிக்கவைத்தல் முறையன்றாம்.

ஆகவே, "மென்மையுடைய." என்ற பிள்ளையவர்கள் பாடம் பொருந்துமாறெங்ஙனம்? இவற்றால், பரிமேலழகர் வாக்கிய முறையை நோக்கின், அருமைக்கு "எண்மை" என்னுஞ்சொல்லே இயைபுடையதென்பது தெள்ளிதாகும். அருமைக்கு எதிர்மொழி எண்மை அல்லது எளிமையென்பது, "சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ், சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்" "எண்பொருள வாகச் செலச்சொல்லி" "எண்பதத்தா லெய்த லெளிதென்ப" என்னுங் குறள்களினுரைகளிலே குறிக்கப்படுதல் காண்க. எளிமை எண்மைகள் - வலிமை வன்மை, அணிமை அண்மைகள் போன்றன. இனி, பிள்ளையவர்கள் "துறவறத்தை நோக்க இல்லறம் மெல்லியதாகுமேயன்றி எளியதாதலில்லை, துறவே வலியது" என்றதுடனமையாது, எண்மை - இழிதகைமை; இல்லறம் இழிதகவுடையதன்று" எனவும் எழுதினார்கள். இதனால், எளியது என்பதற்கு இழிதகவன்றி வேறு பொருளில்லையென்பது பிள்ளையவர்கள் கருத்தாதல் விளங்கும். அங்ஙனமாயின், "எண்பொருளவாகச் செலச்சொல்லி" "எண்பதத்தா லெய்த லெளிதென்ப" என்பன முதலிய இடங்கட்கு, இழிதகவுடைய பொருள், இழிதகவுடைய செவ்வி என்னும் விரோதப்பொருள்களன்றோ புலப்படும். "எண்மை பரிபவ மிழிதக வெளிமை" என்பது பிங்கலந்தையாதலின், எளிமைக்கு இழிதகவன்றி எண்

மைப்பொருளும் பெருவழக்கிற்றுமென அறிக. "துயகருமெண்மை" என அமையும் எட்டெழுத்து முறையில், ணகரனகரங்களின் பேதம் நன்கு புலப்படாமையே, "துய்க்கு மென்மை" என்று படிக்கப்பட்டதற்குக் காரணமாதல்வேண்டும்.

௬-ம் குறிப்பு:—"ஈன்றபொழுதின்" என்னும் ௬௯-ம் குறளுரையில் "கவானின்கட்கண்ட பொதுவுவகையினும்" என்பது "கவானின் மகற்கண்ட பொழுதையுவகையினும்" எனக் காணப்படுவதைப் பிள்ளையவர்கள் ஆக்ஷேபித்தார்கள். "ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்கும்" என்பதற்கு, "தான்பெற்ற பொழுதைமகிழ்ச்சியினும் மிகமகிழும்" என்றெழுதியதற்கேற்ப விசேடவுரையில் வரும் "கவானின் மகற்கண்ட பொழுதையுவகையினும்" என்ற பாடம், "கவாஅன் மகற்கண்டு தாய்மறந்தாங்கு" என்னும் நாலடியின்சொல்லையும் பொருளையுந்தழுவியதாகல் கண்டு அஃது எழுதப்பட்டது. பிள்ளையவர்கள், "நாலடியில் வரும் சொல்லையுந் தழுவுவதாயின் "கவான்" என்றெழுதாது 'கவானின்' என்றெழுதார்" என்றார்கள். பரிமேலழகர் முன்னோரது சொற்பொருள்களைத் தழுவுமிடங்களிலே உரைப்பாயிரத்தில் "ஒப்பநாடி அதற்குத்தக வொறுத்தல்" என்று எழுதிய நடை, "ஒப்ப நாடி யத்தக வொறுத்தி" என்னும் புறப்பாட்டடியின் சொல்லையும் பொருளையுந் தழுவியதாம். இதனில் 'அத்தகவு' என்பதனை 'அதற்குத்தக' என விரித்திலரோ? இங்ஙனமாக, 'கவானின்' என்றெழுதார்" என்றதென்னை? "ஆன்முலை யறுத்த வறனி லோர்க்கும், மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும், பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்" எனவரும் புறநானூற்றடிகளை "ஆன்முலையறுத்தலும், மகளிர் கருவினைச் சிதைத்தலும், பார்ப்பார்த்தப்புதலும்" எனப் பரிமேலழகர் உரைநடையாக்கி எழுதியதிலே, உருபுகள் தொக்கும் விரிந்துங் காண்டலால், பிள்ளையவர்கள் கருத்துப்படி இதனிடையும் வாக்கியவழுவுண்டாயிற் றென்னல் வேண்டுமே? இதுபோன்றதே "கவானின் மகற்கண்ட" என்பதும் எனக் கொள்வதில் இழுக்கென்னை? முன்னோரது சொற்றொடர்களைத் தம் நடையமைதிக் கேற்பக்கொண்டு எழுதிச்செல்லுதலே பரிமேலழகரியல்பென்க. இனி, இங்குள்ள எல்லாப் பிரிதிகளினும், "பொழுதை

புவகை" என்ற பாடமே உள்ளது. "பொதுவுவகை" என்ற பாடங்கொண்ட பிரதியும் இருந்திருத்தல் கூடும். அன்றி, ஒருநயம் பற்றித் திருத்தியிருத்தலுமாம். "கவானின் மகற்கண்ட பொழுதை புவகை" என்பதே பொதுவுவகை என்னும் பொருளைக்குறிக்குமாதலால், இப்பாடங் குற்றமுடையதன்று. இஃதெவ்வாறாயினுமாகுக; "கவானின் மகற்கண்ட" என்னும் பாடம் உரைநடையெழுதும் பெருவழக்குடைய பரிமேலழகரியல்புக்கு இயைந்ததெனை அறிக.

௭-ம் குறிப்பு:—"அன்பகத்தில்லா" என்னும் ௭௮-ம் குறளில் "வன்பாற்கண்" என்பது "வன்பார்க்கண்" எனப்பிரதிபேதங் காணப்படுதலைப் பிள்ளையவர்கள், ஆராய்ச்சிகாட்டி, மறுத்தார்கள். அவர்கள் குறித்தபடி, "வன்பால் குறிஞ்சியும் பாலையு மாகும்" என்ற நிகண்டொன்றைக் கொண்டே, பரிமேலழகர் தெளிவாக "வன்பால் - பாலை" எனப் பதவுரையினும் விசேடவுரையினும் விளக்கிவிடலாமன்றோ? அங்ஙனமின்றிப் பதவுரையில் வன்பால் எனவே விடுத்து, விசேடவுரையிலே "வன்பால் - வன்னிலம்" என்றெழுதிப் போதற்கு ஏற்ற காரணம் வேண்டும். முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலென்னும் நானிலமும், வன்பால் மென்பாலெனப் பகுக்கப்படும். இப்பகுப்பு, வன்புலம் மென்புலமென வழங்குதலுண்டு; "வன்புலக்கேளிர்க்கு வருவிருந் தமரு, மென்புல வைப்பினன் னாட்டுப் பொருந" எனவருதல் காண்க. (புறம்-௪௨.) இவ்வடிகட்கு எழுதப்பட்ட விசேடவுரையை நோக்கின், குறிஞ்சியையும் பாலையையும்வன்புலமென்பது போலவே; முல்லை குறிஞ்சிகளை வன்புலமென்றலும் வழக்கென்பது தெரியவரும். இனி, "வன்பாற்கண்" எனின், வற்றன் மரந்தளிர்த்தற்குரிய அம்முல்லைகுறிஞ்சிகளிடத்துஞ் சென்று, அன்பகத்தில்லா வுயிர்வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற உவமையாகாமையின், அச்சொல்லைப் பெய்யாது, "வன்பார்" என ஆசிரியர் கூறினாரென்க. பார் என்பதும் வன்னிலமென்பதும், புற்பூண்டுகள் முளையாததும் ஈரப்பசையற்றதுமான ஒரு நிலவிசேடத்துக்கு வழங்கும் மொழிகள்.* இதனை "பார்தாக்கப்பக்குவிடும்" என்றவிடத்தே, பரிமேலழ

---

* இவ்வன்னிலத்தைப் பாரென்னும் வழக்கு பாண்டிநாட்டில் இன்றும் உள்ளது.

கர், பாரை வன்னிலம் என்ற சொல்லால் வழங்குதலான் அறிக. "பாருடைத்த குண்டகழி" என்னும் புறநானூற்றடியினும் அதனுரைகாரர் பார் - வன்னில மென்றார். எனவே, இக்குறளுரையிற் பரிமேலழகர் வன்னிலமென்று வழங்குதற்கேற்ப, மூலத்திற் பாரென்ற பாடமிருத்தலே பொருத்தமென்னத்தடையில்லை. பாரென்பதே வன்னிலமாதலின், வலிய வன்னிலமென்பது மிகையாமெனக் கருதி, "வன்பால் வன்னிலம்" என விசேடவுரையிற் கருத்தைக் குறிப்பிட்டாரென உணர்க.

இதுகாறும், பரிமேலழகருரைப் பாடபேதங்களாக என்னாற் குறிக்கப்பட்டவைகளிலே, பிள்ளையவர்கள் நிகழ்த்திய தடைகள் சிலவற்றுக்குச் சமாதானங்கூறப்பட்டது. இதனால், அவர்களது மற்றத்தடைகளில் எனக்கு விவாதமின்மை விளங்கும். பிள்ளையவர்களும் இவ்வாறே என் குறிப்புக்கள் சிலவற்றில் மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதமளித்தலை அவர்கள் விஷயத்தின் தலைப்பிற் கண்டுகொள்க. இத்தகைய இழுக்கற்ற ஆராய்ச்சிகள் செந்தமிழில் வெளிவருதல் பேருபகாரமேயாம். இன்னும், திருக்குறளுரையிற்காணும் பாடபேதங்களைச் சமயநேரும்போது எழுதிவரும் எண்ணமுடையேன். இங்ஙனம் எழுதுவது, நாவலரவர்கள்போன்ற தமிழ்ப்பெருமக்களைக் குறைகூறலாகுமென்று அறிஞர் கருதாதிருக்க வேண்டுகிறேன். தமிழறிந்தாரும் நிறுத்துமிடங்கூட்டுமிடமறிந்து எழுதப்படிக்கவரிய ஏட்டுப்பிரதிகளை ஆராய்ந்து தம் ஞானவன்மையால் எத்தனையோ விவாதச்சிக்கல்களை அறுத்துத் தெளிவாக்கி, அச்சுப்பதிப்பின் ஆரம்பகாலத்தே பல அரியநூல்களைப் பதிப்பித்துபகரித்த அம்மகானது அருமைபெருமைகள் நம்மெல்லாவுள்ளங்களும் நன்கறிந்தவை. ஆயின், அவர்கட்கு அப்போது கிடையாத வேறுபிரதிகளிற் சில அரியபாடங்களுமிருப்பின், அவற்றைத் தள்ளிவிடல் முறையன்றே; அதுபற்றி எழுதுவதன்றி வேறுகருத்தின்றென்க. இங்ஙனம் இனியெழுதும் பாடங்களிலும், பிள்ளையவர்கள்போன்ற நல்லறிஞர் ஆராய்ச்சிகாட்டி, ஏற்பனவற்றைத் தமிழுலகம் கொள்ளவும் ஏலாதவற்றைத்தள்ளவும் செய்வார்களென்று நம்புகின்றேன்.